

Εβδομάς

Σ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 128

ΝΟΜΑ ΣΗΡΕΡ

ΦΙΛΙΠΣ ΡΑΔΙΟ

Μέγα Βραβείον (Grand Prix) εις την Διεθνή Έκθεσιν του Λονδίνου 1929
» » » » » » Ραδιοφωνικήν » Teplitz-Schönau 1930

Ζητήσατε να ακούσετε τους δέκτας μας
έπισκεπτόμενοι τους καταναλωτάς μας:

ΣΙΔΝΕ-Υ· ΝΟΕΛ Μέγαρον Μετοχικού
ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ Φιλελλήνων 4 Α
Α. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ Όδος Γλάδστωνος
ΗΛΕΚΤΡΟΝ Α. Ε. Όδος Έδουάρδου Λω
Ι. Μ. ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ Α. Ε. Ό-
δος Σταδίου
Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ Μενάνδρου 56
ΑΔ. ΚΟΛΥΜΠΑΔΗ Όδος Χρυσοσηλαιωτίσης
ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Όδος Δώρου
Ι. & Ν. ΚΑΙΝΙΧ Στοά Άρσакείου
Ε. ΚΑΡΑΜΑΟΥΝΑ Όδος Σταδίου
Κ. ΜΠΡΙΟΛΑΣ Πλατεία Κάνιγγος

ΑΣΗΜΟΠΟΥΛΟΣ & ΔΑΜΑΣΚΟΣ Πειραιά
Α. ΚΟΤΤΑΚΗΣ & ΣΙΑ Πειραιά
ΣΑΛΙΑΡΗΣ & ΧΑΡΙΤΟΣ Όδος Τσιμακή Θ) νίκης
Ι. ΓΙΑΚΟΕΛ
ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΚΟΥΝΙΟ Όδος Βενιζέλου Θ) νίκης
ΑΜΠΡΑΒΑΝΕΛ & ΜΠΕΝΒΕΝΙΣΤΕ Όδος Βεν-
[ζέλου Θεσ] νίκης
Σ. Β. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΣ Πάτρα
Γ. ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ Βόλος
ΑΔ. ΤΖΟΑΝΝΟΥ Βόλος
Ι. ΣΚΙΑΣ Χαλκίς

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νομαρ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΑΡΩΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Έσωτερικού Δρχ. 125
Έξωτ. Α. Άγγλας 1
Έξέμνηνοι κατ' ανα-
λογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

Εκείνος — γράφε δια την επι-
καιρότητα Βερνάρδος — και Έκει-
νη — γράφε Χρυσούλα — απέφασιν
ύστερα από λιγοχρόνιον συμβίωση σε
μία βιλίτσα του Έρακλείου, ν' αυτο-
κτονήσουν.

Πάει καλά, στο σημείο αυτό βρέθη-
καν σύμφωνοι, αλλά η δυσκολία ήταν
άλλου: στην έκλογη του μέσου της αυ-
τοκτονίας των. Ναί, ναί, μὴν τὸ νομί-
ζετε άστέιο τὸ πρᾶγμα αὐτό. Σήμερα
γιά νά πάρη κανέναν μιά τέτοια από-
φαση δέν χρειάζεται και πολλές διατυ-
πώσεις, εκείνο όμως πού τὸν άπασχο-
λεῖ περισσότερο εἶνε τὸ μέσον, ὁ τρό-
πος.

Καί μ' ὄλο τους τὸ δίκην, ἂν σκε-
φῇ κανεῖς τὴν ἀδιαφορία πού δείχνε-
ται σήμερα ἀπὸ τὸ κοινὸν σὴν ἀναγ-
γελία κάθε νέας αυτοκτονίας.

«Η Μαίρη πτοκτόνησε
πάρα πολὺ ἀδίκως
καί κείνος τὴν μιμήθηκε
γιατ' ἦτανε Μιμικός».

Έγραφε ἄλλοτε ὁ ποιητής και, πι-
στέμτε με, ἔφταναν και παράφταναν οἱ
σῆχοι αὐτοὶ γιά νά δονηθοῦν ἀπὸ συγ-
κίνηση ἢ εὐαίσθητες καρδιές και νά
δακρύσουν τὰ μάτια ὄλων ὄσων διά-
βαζαν τὸ ἐπιτύμβιο αὐτὸ ἐπίγραμμα
τῶν δύο άτυχῶν ὑπάρξεων πού μιά και
δέν μπόρεσαν νά ἐνωθοῦν στή ζωή, ἀπε-
φάσισαν νά γκρεμισθοῦν ἀπὸ τοὺς
βράχους τῆς Ἀκρόπολεως.

Παλῆς και ντεμοντέ τρόπος αυτο-
κτονίας, παλῆς και ντεμοντέ τρόπος
ἀποθανατισμοῦ.

Καί μά τὴν ἀλήθεια σέ τί θά μπορού-
σε νά μᾶς συγκίνησῃ σήμερα ἡ εἰδησις
ἐνός, δύο ἢ και περισσοτέρων ἔστω αν-
θρώπων πού θά γκρεμιστοῦν ἀπὸ συγ-
κίνηση, ἀφοῦ κινδυνεύουμε περιπατών-
τας ἀμέριμνα μέσ' στοὺς δρόμους τῆς
Ἀθήνας, χωρίς νά μᾶς καν ἐρωτευμέ-
νοι νά διαμελισθοῦμε σέ χίλια δυὸ κομ-
ματάκια ἂν τὸ κέφι ἐνός σωφὲρ τὸ θε-
λήσῃ;

Σέ τί θά μπορούσε νά μᾶς εἰσφύσῃ ὁ
τρόπος αὐτὸς τῆς αυτοκτονίας ἀφοῦ ἔ-
παψαν νά μᾶς συγκινοῦν τόσο και τό-
σο ἄλλοι πὺ ἐνδιφέροντες και πὺ
ἀποσοδόκητοι και πρωτοτυπώτεροι;

Σέ τίποτε, σέ τίποτε ἀπολύτως και
θὰ κινδύνευαν οἱ αυτοκτονοῦντες νά
μὴν διαβαστῇ οὔτε αὐτὴ ἀκόμα ἡ στε-
γνὴ εἰδησις με τὴν ὁποίαν θά ἀνεγρά-
φeto ἀπλῶς ἡ αυτοκτονία των ἀπὸ τῆς
ἐφημερίδας.

Καί δέν θάχαν ἄδικο νά φοβοῦνται
μιά τέτοια ἀδιαφορία. Δόξα τῷ Θεῷ.

οἱ αυτοκτονοῦντες στὸν τόπο μας εἶνε
τόσοι, πού ἔχουν σχεδὸν ἐξαντληθῇ ὅλα
τὰ μέσα πού ἀναφέρονται στὸν κώδικα
τῆς ρεαλιστικῆς τάσεως τῆς σημερινῆς
μεταπολεμικῆς κοινωνίας μας.

Τὸ αυτοκίνητο, ἡ χειροβομβίς, τὸ με-
λάνι, τὸ πετρέλαιο, ὁ ἠλεκτρισμός, κι'
αὐτὸ ἀκόμα τὸ ἀεροπλάνο ἔχουν προσ-
φέρει τὴν πολὺτιμον συμβολὴν των και
τάς ὑπηρεσίας των εἰς τοὺς ἀπογοη-
τευμένους τῆς ζωῆς.

«Ὅλα πιά κατήντησαν γνωστά, κοι-
νά, πεζὰ και τετριμμένα. Έπρεπε νά
ἐξευρεθῇ κάποιος ἄλλος τρόπος, πρω-
τοτυπώτερος ἀκόμα».

Καί τὸν τρόπον αὐτὸν τὸν βρῆκαν ὁ
«Έκεινος» και ἡ «Έκείνη».
Κατέβηκαν ἕνα ἀπόγευμα σὴν Ἀθήνα,
περπάτησαν ἀνά τὰς ρύμας και τὰς
ἀγυιὰς τῆς πρωτευούσης, χειροπια-
σμένοι και γελώντας, ὕστερα πῆγαν κι'
ἄφηκαν τὰ ἐπισκεπτήριά των στὸν κου-
μπάρο τους προσκαλώντας τον τὴν ἄλ-
λῃ μέρα στὸ σπῆτι τους γιά τραπέζι
καί... — ἐδῶ ἀρχίζει ἡ ἱστορία —
ἀγόρασαν μιά ποσότητα βερρονάλ και
μιά μπουτίλια καμπανίτου.

Κρατώντας τὰ ψώνια των πῆραν τὸ
τραῖνο και γύρισαν σπῆτι τους. Έ-
κει κάθησαν, ἔφαγαν, ἤπιαν, γλέντησαν
κι' ὅταν ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἰδιαιτέρα
δωμάτιά των, παρήγγειλαν σὴν ὑπὴρ-
ρέτριαν νά μὴν τοὺς ἐνοχλήσῃ.

Κλειδῶσαν τὴν πόρτα, ξεβούλωσαν
τὴν σαμπάνια και τὸ φιαλίδιον τοῦ βε-
ρονάλ κι' ἄρχισαν νά πίνουν και νά ἀ-
ποχαιρετοῦν τὴν ζωὴν.

Τὸ τί εἶπαν, τὸ τί ἔκαναν,
με ποιὸς ὥραίους και πα-
θητικούς χαίρετισμούς ἀπε-
χαιρετίστησαν, ποιὲς ἦταν
ἡ τελευταῖες λέξεις και θε-
λήσεις τους, ναί, ὅλα αὐτὰ
ἀποτελοῦν σὴν ἱστορία τοῦ
«Έκεινου» και τῆς «Έκεί-
νης», τὸν ἀγνωστον Χ.

«Ἄλλωστε, ἐδῶ πού τὰ λέ-
με, ἔπρεπε νά τὸν ἀποτε-
λοῦν, γιάτὶ ἄλλοιῶς ἡ ἱστορία τους θά
κινδύνευε νά βρεθῇ στερημένη κάθε
μυστηρίου και ὡς γνωστὸν τὸ μυστή-
ριον ἀποτελεῖ στῆς ὑποθέσεις αὐτῆς τὸ
ἐνδιαφέρον, τὸ πάθος, τὸ θάμπος».

«Ὅταν ὅλα μᾶς εἶνε γνωστά, ὅταν θά
μποροῦμε ἂν θέλομε νά διαβάσουμε
και νά ἐρευνήσουμε κάθε λεπτομέρεια
τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν, τότε ποιὸς ὁ λό-
γος νά τῆς διαβάσουμε; πού βρίσκεται
τὸ περιπετειῶδες, τὸ συγκλονιστικόν,
τὸ ὑπὸ μελανὸν πέπλον κεκαλυμμένον
μυστήριον;

Κάθε τι γνωστὸ χάνει ἂν ὄχι ὅλη
τὴν ἀξία του, τοῦλάχιστο τὸ ἐνενηῆτα
τοῖς ἑκατόν. Καί τὸ πρᾶγμα αὐτὸ γνω-
ρίζοντες ὁ Βερνάρδος και ἡ Χρυσούλα
προτίμησαν ν' ἀφήσουν σκοτεινὰς τὰς
τελευταῖας στιγμὰς τῆς ζωῆς των.

Τὸ γραμμόφωνο και τὰ γέλοια τοῦ
κουμπάρου ἦταν τὰ πρῶτα μοιρολό-
για πού ψάλληκαν στὸ θάνατό τους. Τὰ
τρίστηλα τῶν ἐφημερίδων και ἡ φωτο-
γραφίες των ἦταν ἡ νεκρολογία πού
γράφτηκαν γι' αὐτοὺς.

Ἡ ζωὴ τους ἔγινε ἀνάγνωσμα, ἀνά-
γνωσμα συγκινητικόν, μετὰ συνεχείων
— ἀγνώστου συνεχείας — με φωτογρα-
φίες και με σκίτσα.

Κάθε διάλογός των ἀπεθανατίσθη,
κάθε σκέψις τους ἐτυπώθηκε, κάθε κί-
νησις των — και ἡ πὺ ἰπῆιμε — ἀκόμα
— ἀπεδόθη ἀπὸ τὸν βιογράφον συγγρα-
φέα ἡ τὸν φωτογραφικὸν φακόν.

— Βερνάρδε μου, ἔλεγε αὐτῇ, σείου-
σα τὸν μικρὸν δάκτυλον τῆς χειρὸς
τῆς.

— Χρυσούλα μου, ἀπῆντα αὐτὸς, χα-
ριεντιζόμενος.

Ἀσφαλῶς ὁ Βερνάρδος και ἡ Χρυ-
σοῦλα αὔριο μεθαῦριο θά παληθοῦν
και σέ φυλλάδια πενητηκοντάεπτα εἰ-
κονογραφημένα, ἴσως μεταφραστοῦν
κι' ὅλας, ἴσως-ἴσως γίνουν και θέ-
ατρο.

Πάει κι' αὐτὸς ὁ τρόπος — μούλεγε
προχθές ἕνας ἀπογοητευμένος φίλος
μου ζηλεύων προφανῶς τὴν ἐπιτυχία
πού εἶχε τὸ τραγικὸ τέλος τοῦ Βερ-
νάρδου και τῆς Χρυσούλας. — Καί νά
συλλογιστῇ κανεῖς πὺς ὅλα αὐτὰ γί-
νηκαν χάρις σέ μιά μπουκάλα σαμπά-
νιας και σέ λίγο βερρονάλ... πού νά τῶ-
ξερα!

Καί μά τὴν ἀλήθεια, δέν εἶχε κι'
ἄδικο!

Κρίστος Νικηλ

Adrienne Campury

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Στῆς πλαγιές τοῦ βουνοῦ Ζοανὸ, σ' ἓνα στενὸ μονοπάτι στὸ μᾶκρος τῶν ὁρίων τοῦ δά-
σου, τρεῖς ἄνθρωποι μὲ ὑποπτο παρουσιαστι-
κὸ προχωροῦσαν μὲ ἀτακτὸ βήμα. Ἡ νύχτα
ἀρχισε νὰ πέφτῃ καὶ μιὰ χιονοθύελλα εἶχε ξε-
σπάσει ἀρκετὴ ὥρα πρὶν. Ὁ ἀγέρας καὶ τὸ
χρὺνι μαστιγώνανε τὰ πρόσωπά τους καὶ δὲν
τόνους ἀφίνανε νὰ προχωρήσουν γρήγορα.

— Πρέπει νὰ φυλαχτοῦμε ἀπ' τὸ σκυλλί
εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ποὺ φαι-
νότανε πὼς ὠδηγοῦσε καὶ τοὺς ἄλλους. Λί-
γη προσοχή, καὶ δὲν θάχουμε κανένα φόβο...
Μιλοῦσε σιγὰ καὶ παρὰ τὴν γαλήνη ποὺ
ἀπλωνότανε ὀλόγυρα, κοιτάζανε συγγα τρι-
γύρω τους, λές καὶ φοβόνταν μήπως ἀπαντή-
σουν κανένα.

Σ' ἓνα γύρισμα τοῦ δρόμου οἱ τρεῖς ἄνθρω-
ποι μπήκανε στὸ δά-
σο. Προχωροῦσαν λί-
γο καὶ ξαφνικὰ ὁ προ-
πορεύμενος σταμάτη-
σε.

— Νὰ τὸ σπῆτι, εἶπε.
Ποῖτε νὰ μείνουμε
ἐδῶ καὶ νὰ περιμένου-
με ὥσπου νὰ γυρίσῃ.
Τ' ἀκούτε τὸ σκυλλί;

Στὸ βάθος, ἀνάμεσα
στὰ δένδρα, διακρινό-
τανε ἀνδρὰ, εἰς αἰτί-
ας τοῦ σκοταδιοῦ καὶ
τοῦ χιονιοῦ, ἓνα μικρὸ
σπίτάκι. Τὰ παράθυρά
τοῦ ἦσαν φωτισμένα.
Ἀπὸ μακριὰ ἀκούστη-
κε τὸ γαῦγισμα τοῦ
σκυλλιοῦ. Σὲ λιγνὴν ἡ
φωνὴ πλησίασε. Οἱ

τρεῖς ἄνθρωποι στριμω-
χέθηκαν στὴ ρίζα ἐνὸς
μεγάλου δένδρου καὶ
περιμένανε σιωπηλοί.

Ἐνα βαθὺ σκοτάδι ἀπλώθηκε ὀλόγυρά τους
καὶ μοναχὰ ἡ θύελλα μούγκριζε ἀγρία...

Μέσα στὸ σπίτι τοῦ δασοφύλακα βασιλευ-
σε μιὰ εὐχάριστη θαλπωρὴ. Στὸ τζάκι καίγανε
γοντὰ κούτσουρα. Μιὰ νέα γυναίκα πηγαί-
νοσε ὀρθογώνια τακτοποιώντας διάφορα πράγματα
καὶ ποσέγοντας τὸ τσάι ποὺ ἔβραζε στὴ φω-
τιά. Μποροῦσε σ' ἓνα τραπέζι ἓνα παιδάκι δέ-
κα χρονῶν ἔγραφε καὶ διάβαζε.

Σὲ λίγο ἀνοίξε τὴ πόρτα καὶ ὁ Ἑτιέν, ἓνας
ψηλὸς καὶ γερός ἄντρας παρουσιάσθηκε.

— Καλησπέρα. Τί βρωμάει; Τί καλὰ
ποὺ εἶναι ἐδῶ!...

Ὁ δασοφύλακας ἔβγαλε τὰ βρεγμένα ρου-
χα του, καὶ καθάρισε τὸ κασκέτο του πρὶν τὸ
κρεμάσῃ. Ἐπειτα κάθισε καὶ ρώτησε τὸ
μικρὸ:

— Ἐ, λοιπόν, πὼς πῆγε τὸ διάβασμα;
Τὸ σκυλλί γαῖγισε λυπητερά.

— Μὰ τί ἔχει ὁ Καποράλ; ρώτησε ἀνή-
συχα ἡ γυναίκα.

— Μπᾶ, τίποτα! Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὸ
δρόμο. Θὰ μωρίστηκε φαίνεται κανένα λύκο.

Ὁ σκύλλος ὡς τόσο ἀνασηκώθηκε καὶ πλη-
σιάζοντας τὴν πόρτα ἀρχισε νὰ μούγκριζῃ. Τὴ
στιγμὴ ἐκείνῃ δύο - τρεῖς ἀπότομα χτυπήματα
ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

— Μὴν ἀνοίγεις! εἶπε, γλωμὴ καὶ φοβι-
μένη ἡ γυναίκα του.

— Μπορεῖ νάναι κανένας φτωχὸς διαβάτης
ποὺ ζῆρεῖ ἀσυλὸ, ἀποκοίτηκεν ἐκεῖνος.

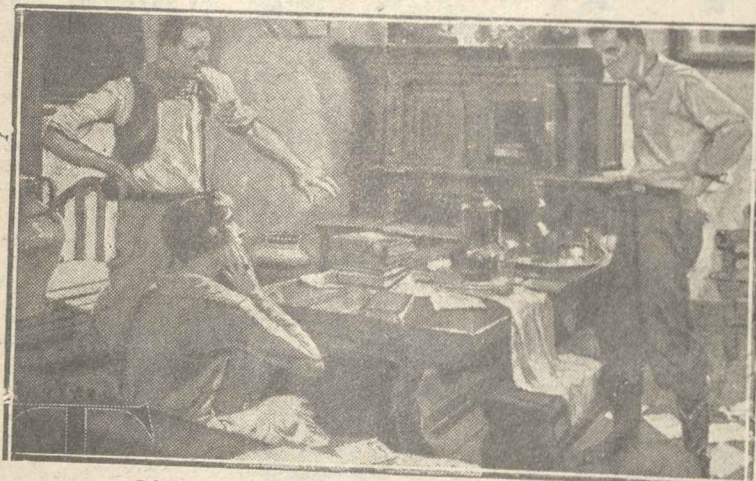
Ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἓνας ψηλὸς ἄνθρω-
πος κακοντόμενος καὶ κακομοίρης φάνηκε στὸ
κατώφλι, μωσαμένος καὶ σκεπασμένος ἀπὸ
τὰ χιόνια.

— Δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος, τοὺς εἶπε ὁ
κεῖνος. Περιγύρα ἀπὸ δῶ, μὰ εἶμαι πολὺ κου-
ρασμένος καὶ ἔχω νὰ πάω ἀπὸ γιγῆς... Μὴ φο-
βάστε...

— Δὲν ἔχουμε νὰ φοβηθοῦμε τίποτα ἐδῶ
μέσα, ἀποκοίτηκε ὁ Ἑτιέν. Πέρασε μέσα...
Θὰ σοῦ δώσουμε νὰ πιῇ ἓνα ζεστὸ τσάι καὶ
νὰ κοιμηθῇς ἀπόψε.

Ὁ ἄλλος μπῆκε καὶ κάθισε σκυφτός μπρο-
στὰ στὴ φωτιά. Ὁ Ἑτιέν τὸν ρώτησε πὼς
βρέθηκε ἐκεῖ, καὶ ὁ ἄλλος ἀπήντησε πὼς ἦταν
χτιστὸς καὶ ὅτι ταξίδευε ζητώντας δουλειά.

Στὸ μεταῖθ' αὐτὸ, ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλα-
κα σιγῶς τὸ τραπέζι. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, οἱ

— Θὰ πῆς ἓνα ζεστὸ καὶ ἔπειτα κοιμάσαι...

δύο σκύλοι περάσανε στὸ διπλὰνὸ δωμάτιο,
ἐνῶ ὁ μικρὸς Φρανσουᾶ ἔμεινε σκυφτός στὸ
τετραπόδι του. Μόλις ὅμως ὁ δασοφύλακας καὶ
ἡ γυναίκα του βγήκανε ἔξω, ὁ ξένος ἔριξε
ὀλόγυρά του γρήγορα καὶ ἐξεταστικὰ βλέμμα-
τα. Ἐπειτα ἀνασηκώθηκε βιαστικὰ.

Ὁ Φρανσουᾶ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι
του, τὸν ποσέει. Ἐκεῖνος ἐξανκάρθηκε σημά-
στὴ φωτιά. Σὲ λιγνὴν κουνήθηκε ξανά. Ὁ
μικρὸς δὲν καταλάβαινε καλὰ-καλὰ τί ἔκανε.

Τὸν εἶδε μονάχα ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του
τὸ καπάκι τοῦ τσαγεροῦ ὅπου ἔβραζε τὸ νερὸ,
δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ δῇ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ χέρι.

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ὁ Φρανσουᾶ.

— Δὲν βλέπεις; ἀποκοίτηκε ὁ ξένος. Βά-
ζω ζάχαρι...

— Βάζεις ζάχαρι; Καὶ γιατί; Ἡ μαμά ἔρ-
ριξε ζάχαρι... Πὼς σοῦρε νὰ ρίξῃς καὶ σὺ;

— Ἐτοί γιὰ νὰ βοηθήσω τὴ μαμά σου...
Ἐδῶ τελείωσε τὸ γράφημά σου καὶ ἔλα νὰ
σοῦ πῶ μιὰ ὁμορφὴ ἱστορία, ἂν καὶ νυστάζω
πᾶρα πολὺ.

Ὁ μικρὸς σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Ἀπὸ νυστάζεις, γιατί δὲν κοιμάσαι;

Χωρὶς βία ὁ Φρανσουᾶ βγήκε ἀπὸ τὸ δι-
μάτιο καὶ εἶπε σιγανὰ στοὺς γονεῖς του τὴν
πράξιν τοῦ ξένου. Ὁ δασοφύλακας φάνηκε σκε-
πτικός καὶ ἔπειτα πέρασε ἀποφασιστικὸς στὸ
πρώτο δωμάτιο.

— Τὸ κορεθὰτι σου εἶνε ἔτοιμο, εἶπε στὸν
ξένον. Τώρα θὰ πιῇ ἓνα ζεστὸ καὶ ἔπειτα κοι-
μάσαι.

— Νὰ σὰς πῶ, δὲν ἔχω πιά ὄρεφι νὰ πῶ
τίποτα, ἀποκοίτηκε ἐκεῖνος. Προτιμῶ νὰ ἡ-
συχάσω.

Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἔβαλε τὸ τσάι στὰ πο-
τήρια. Ὁ Ἑτιέν πῆρε ἓνα καὶ τοῦ τὸ πρόσφερε.
— Πρέπει ἐμεῖς νὰ πιῇς.

— Μὰ μὴ κόπῃς ἡ δρεῖ... Ὡς μὴ κἀνῇ

κακὸ τὸ τσάι.

— Δὲν θὰ σοῦ κάνει κακὸ, ἐπει-
λάσε.

Ὁ Φρανσουᾶ ἦταν ἔτοιμος νὰ ἰσχυρι-
στῇ, ὅτι ὁ πατέρας του τὸν ποσέει ἀπὸ τοῦ
ἀπότομα:

— Μήτε ρουφιζὰ! Θὰ δοκιμάσῃς τὸ
μουσαμάρι καὶ καὶ ἔπειτα εἰς...

Ἡ γυναίκα του καὶ τὸ παιδί του τὸν
τάζανε κατὰπληκτοί. Ὁ Ἑτιέν, μὲ τὴν
σταυρωμένα καὶ μ' ἔκφρασι ἀπειλήσαν
κότανε ὁρθεῖς μπροστὰ στὸν ξένον.

— Μ' ἀφοῦ σοῦ λέω πὼς δὲν ποῦν
— Ὡς πῆς! Ὡς πῆς! αὐτὸ τὸ ποῦν
στὰ μου!...

Ἦρσε τ' ὄπλο του, τὸ στήριξε στὴν ἔ-
κτα καὶ σκοπεύοντας τὸν ξένον κατέστησε
θεσὰ μὲ ὄρος ποὺ δὲν δύναντο καμὴν
τίσσοι:

— Ὡς πῆς ἡ σὲ σκοτώνω σὺν τῷ
λεῖ!

Χλωμός, μὲ βλέμμα ἄγριο ὁ ξένος
τὸ ποτήρι καὶ προσποτήθηκε τὴν πο-
ρίγοντας τὸ περιεχόμενό του μὴν πο-
χο του. Τότε ὁ δασοφύλακας ἀνασηκώ-
σας ἀπὸ τὸν ὄπλο του καὶ εἶπε φωνή:

— Γιὰ τελευταία φορὰ. Ἄν δὲν πῆς
δολῶ!...

Μὲ κινήσεις ποὺ φανέρωναν τὴν
του, ὁ ξένος ἀρχισε νὰ πῇ τὸ ποῦν
τοῦ ποτηριοῦ του, τρέμοντας.

Ὁ Ἑτιέν τὸν παραφύλαξε ἀπὸ κοντὰ,
ἡ γυναίκα του καὶ ὁ μικρὸς Φρανσουᾶ
κολοῦθούσαν τὴ σκηνὴ μὲ ἄγων.

Ἀσφον ὁ ἀγνωστος σηκώθηκε. Τὸ
κτεριστικὸ του εἶχαν μὴ σὺσπαρ πο-
κὴ. Ἐκανε ἑνα-δύο βήματα κλινοῦ
σωριάστηκε χλωμὸ. Ἐνας ἀφὸς ἦρθε
τὰ γέλη του, ἓνας σπασμὸς τὸν ποῦν
καὶ ἔπειτα ἔμεινε ἀκίνητος.

— Αὐτὸ ἦταν! εἶπε τότε ὁ δασοφύ-
λακας.

Ὁ κακοῦργος αὐτὸς θέλησε πρῶτα
δολοφονηθῇ καὶ ἔπειτα νὰ μὴ ληστέ-
ει, εἶχε ὑποπτευθῇ, ὅταν μὴς ὁ Φρανσουᾶ
ἔριξε ζάχαρι στὸ νερὸ. Εἶχε ρίξει ζάχα-
ρὸς καὶ ὁ δασοφύλακας ἀνασηκώθηκε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

Ἐπειτα τὴν ἔριξε καὶ ἔπειτα τὴν ἔριξε
καὶ μὴ σφυρίζοντα.

ΕΝΑ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΣΑΓΑΠΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ὁ νεαρὸς
γλύπτης Ρισάρ ντὲ Βωβρά βρισκεται στὴν
ἐκκλησίαν Κέο-Αρμό, τῆς Βρετανίας,
προσεκλινόμενος τῆς κυρίας ντὲ Τανὺ, μὲ
τὸν γιὸ τῆς ὁποίας συνδέεται ἀδελφικά.
Προσπαθεῖ νὰ ξεχάσῃ, στὴν ἡμερία τῆς
ἐξοχῆς, μιὰ παλὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση.
Μιὰ μέρα, συναντᾷ στὸ δρόμο μιὰ κο-
πέλλα. Εἶναι ἡ Ζιλιάνα ντὲ Τρεβενέκ.
Ὁ Βωβρά κατορθώνει νὰ συστηθῇ στὴν
οικογένειά της καὶ παντρεύονται].

(Ἡ συνέχεια)

Π

Ἡ Ζιλιάνα ἐξαφανίστηκε. Ἐκεῖνος, ὁρθος
μὲς στὸ ἀγάλμα, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ με-
λετῇ μὲ προσοχή.

— Εἶναι πολὺ καλὸ, πάρα πολὺ καλὸ! εἶπε
ἀπὸ πίσω του μιὰ φωνὴ μὲ τέτοιο τόνο εὐκαρι-
στίας ποὺ ὁ καλλιτέχνης σκίρτησε ἀπὸ εὐχαρί-
στηση. Ἦξερε τὸ καλλιτεχνικὸ γούστο τῆς
Ζανν. Ἦταν φίλος παντοτεινοῦ γιὰ
ὁ Ρισάρ τὴν γνώρισε ἀπὸ μικρὸ κοριτσάκι,
τότε ποὺ προσκοινοῦντο μὲ τὸν ἀδελφὸ τῆς.

Ἀπὸ τότε, πολλές φορὲς ὑπῆρξε γι' αὐτὸν ἡ
ἐμπιστὴ φίλη ποὺ ἔφερε γ' ἀκούη καὶ νὰ κατα-
λαβαίνῃ...

— Ὅποτε σ' ἀρέσει;

Φίλησε τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔδινε.

— Ἄν μ' ἀρέσῃ; πολὺ... Μόνο... καὶ
φαντάζομαι ὅτι τὸ καταλαβαίνει κα' ἐσύ—αὐτὴ
ἡ ἑσπέρια, εἶναι μιὰ ἑσπέρια χριστιανική!

— Γιὰ τὴν χρησιμότητα γιὰ μοντέλλο μιὰ
μοσχευμένη κοπέλλα τῆς Βρετανίας. Ὅ, τι κα'
ἀνέξῃ, ὁ κόσμος ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπομνησθῇ...
ἂν τοῦλάχιστο ἡ Ζιλιάνα μὴ δώσῃ τὴν ἀδεια
νὰ τὸ ἐκθέσω...

Ἡ νέα γυναίκα κάθισε στὴν πολυθρόνα
ποὺ ὁ Ρισάρ τῆς ἔδειξε κοντὰ στὸ τραπέζι.

Κοιμή, ὅχι ὁμορφὴ πρόσωπο ἀκατόνιστο
καὶ ὄχι, μάτια ζωηρά, ὀλίγο εἰρωνικά.

— Βωβρά, συγχώρησέ με ἂν εἶμαι ἀδιά-
κριτη. Μὰ ἀναρωτιέμαι: γιατί ἡ Ζιλιάνα δὲν
δὲν σοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἐκθέσῃς ἓνα ἀγάλμα ποὺ
ἐνσαρκώνει τὴ μορφὴ τῆς;

— Ἀναρωτιέμαι τοὺς ὅμους:

— Ἡ κυρία ντὲ Βωβρά εἶναι τρομερὰ ἐπαι-
νεσμένη καὶ μὴ ποῦν νὰ τὸ θαυμασιώσῃ
ἐνταῦθα ἐνταῦθα. Ἡ ἀγνή ψυχὴ τῆς Ζι-
λιάνας ποὺ ἔξω σ' ἓνα ἄσπρο πύργο, συνή-
θησε νὰ κινεῖται ἀπὸ πολὺ ψηλὰ τῆς ἀνθρώπι-
νης ἀδυναμίας...

— Ἰσως πετοῦσε διηλεκτέρα ἀπ' ὅτι ἔξω-
σε κατὰ τὴν γνώμη σου, ἀπάντησε ἡ Ζανν σ'
ἓνα παιχνιδιάρικο τόνο.

— Ὡς ποσέμωσα ἀλήθεια, νὰ μὴν εἶμαι εἰς
θέση νὰ καταλαβαίνω τὴν ἀναξιοτήτά μου
καὶ, σὺν ἐγώ, προσπαθῶ νὰ κάνω τὴν
Ζιλιάνα νὰ κατεβῇ στὴ γῆ...

— Γιατί, θεέ μου, θέλεις νὰ τὴν μεταμορ-
φώσῃς σὲ μιὰ συνηθισμένη γυναίκα τοῦ κό-
σμου;

— Ἐχῆς ὀνειδισμὸν, ὁ ἀγριὸς κύνος μου δὲν
εἶναι συνηθισμένος... Μὰ, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἀ-
γαπήτη φίλη, θὰ ἦμουν εὐχαραστημένος ἂν ἡ
ἀπόφαση τοῦ Πατριάρχου μὴ ἔκανε τὴν Ζι-
λιάνα μιὰ ἀληθινὴ γυναίκα.

— Ἀληθινή;

— Μιὰ ἀληθινὴ γυναίκα! δηλαδή ἓνα πλά-
σμα ὀλόκληρο ἐρωτευμένο, εὐδαιμονισμένο, ἰδιότροπο,
ἐνθουσιασμένο γιὰ τὴν ὁμορφιά του, ὑπερήφανο
γιὰ τὰ κομμάτια ποὺ τοῦ κάνουν, ἓνα πλά-
σμα ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ ἀσθητικὸς καὶ
δυναστεύει ἀσπὲς...

— Στὴν ὁποίαν ἰσως δὲν περιλαμβάνεις καὶ
τὴν σέξουαλ πίστη, δὲν εἶναι, Ρισάρ!...

Φίλε μου, ἂν δὲν ἦμουν βεβαίως ὅτι κοροϊδεύεις
θὰ σοῦ περνοῦσα τὴν τελείως ἡλίθια. Ἐπὶ ὅσους
εἶναι, ἡ Ζιλιάνα εἶναι τσιχαριτωμένη... Καὶ
αὐτὸ δὲν εἶναι μόνο προσωπικὴ μου γνώμη!

— Ἀλήθεια... Εἶναι τσιχαριτωμένη...

Ἄλλὰ μ' ἓνα τρόπο...

— Πὺς σὲ κάνει νὰ τὰ χάνεις...

Δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σκεπτικὸς κυττοῦσε
τὸ μαρμαρίνο πρόσωπο τῆς Ἑσπέριας, στὸ ὁ-
ποιο εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν φλο-
γερὴ καὶ βαθειὰ ἐκφράση ποὺ ζωντανέυει τὴ
νέα γυναίκα. Καὶ σὸσορὰ αὐτὴ τὴ φορὰ εἶπε:

— Ναι, μὲ κάνει καὶ τὰ χάνω... Μοῦ δι-
νει τὴν ἐντύπωση μιᾶς πλατείας καὶ ὀλοῦσας
δενδροστοιχίας σκεπασμένης ἀπὸ ἄσπλο χιόνι,
ὅπου νομίζει κανεὶς ὅτι γίνεται θέηλος ἂν περ-
πατήσῃ καὶ ἀφήσῃ τὰ ἀχνάρια τῶν θημάτων
του...

— Ἐτοί ποὺ ἓνας ταξιδιώτης, τυχοδιώκτης
ἢ ἀπορροσέτος θὰ γυρίσει πίσω γιὰ νὰ δοῇ τὰ
διπλὰνὰ μονοπάτια... Ρισάρ, ἔκρινέ με, μὴν
εἶσαι αὐτὸς ὁ ταξιδιώτης... καὶ ἀκολουθῆσε
τὴν ὁμορφὴ καὶ ὀλοῦσας δένδροστοιχία, ἀφοῦ
τὴν διέλεξε.

— Σὰν τρελλὸς! ἔκανε μὲ τέτοια παραφο-
ρὰ ποὺ σταμάτησε ἀπότομα. Ἀνάμεσα στὰ δόν-

νὰ μὲ φέρῃ στὸν σκοπὸ ποὺ ἐπεδίωξε...

C.-G. Kéronan

Ο ΤΙΓΡΙΣ

Όταν έφθασαν στο μέρος που τους είχαν υποδείξει, μετρήθηκαν. Από τους εξήντα άνδρες που είχαν ξεκινήσει πριν από πέντε μέρες για τα χαράματα της πρώτης γραμμής, γύρισαν έντεκα, γεμάτοι λάσπη, λερωμένοι απ' το αίμα, θρόμβοι, κουρελιές, ψυριόρες, —μεγαλοειδέτες.

Βράσανε τη σούπα τους, την ούρηξαν άπνευστι, σάν κτήνη, με μουγκισμα ίκανοποιήσεως και άναφαν της πέτες των.

—Κόμια, μουμύρισε ο Δέ Γκλέκ, που ο Βερνό πιάστηκε στα συρματοπλέγματα, σάν τόν ποντικό στη φάσα. Είχε χαρτιά μαζί του. Θά κάναμε καμιά πρέφα.

—Άφισέ τον στην ήσυχία του το φουκαρά το Βερνό, διέκρινε ο Καλμέτ, αφού δεν μπορούσαμε να τον γλυτώσουμε απ' τ' άγκάθια. Πρέφα! Άκούς εκεί, πρέφα! Συλλογισθεί τα χαρτιά, ενώ θα μπορούσες να ζητήσεις απ' το λόγια μας να σου διηγηθώ πως κυνήγησε τίγρι...

—Α μά φτάνει πιά! διαμαρτυρήτη γελώντας ο λοχίας Λαμπελλάγκ, ένας παλιός άστριακός, γεννημένος στη Μασσαλία, που τον είχαν φέρσει και ξαναφέρσει δλοι οι φίλοι της γής. Ούτε λίγα, ούτε πολλά, είχε μιά ντουζίνα πολύχρωμα παρόσημα που άστραφταν, φρεσκογυαλισμένα, της επίσημης μέρες. Άφισέ τον να ξεκουραστή, τόν τίγρι μου! Κάθε φορά που δροσίζαστε χωρίς δουλειά, με σκοτίζετε με το ίδιο τροπάριο που το ξέρετε πιά δλοι σας απόξω κι' άνακατωτά, σάν το «Πάτερ ήμών», γι' αυτό δάξω το χέρι μου στη φωτιά!

—Εγώ δεν την ξέχω την ιστορία, διαμαρτυρήτη ο Δέ Γκλέκ. Δεν είναι πέντε μέρες που με άποσάσανε εδώ.

—Καλά. Θά σου τη διηγηθώ, μονάχα σέ σένα, μικρέ! Οί άλλοι, να κυττάζετε τη δουλειά σας!

Φυσικά, οι άλλοι πλησίασαν περισσότερο.

—Το λοιπόν, εκείνη την εποχή, ήμουν στο Τονκίνο, άρχισα ο θαυμόφορος, μέσα στους διαβολιμένους κτριναρήδες που τότε-τότε σήκωναν τη μύτη για καμιά επαναστασία. Άνταλλάξαμε—φιλικά έννοείται—ντουφεκιές και πολλά δικά μας παλληκάρια έμειναν θιμένα μέσα στες φυτείες του ρυζιού. Κάναμε όμως κι' επιθέσεις και δεν περιμέναμε χωμένοι σάν τους τυφλοπόντικους μέσα στα χαράματα—όπως έγινε της μόδας σήμερα—νάσθαι να μάς βαρέσει έγερτήριο καμιά δβίδα ή κανένα ύπόγειο φουρνέλο. Δεν χαρίζαμε κάστανα τότε! Και τί τόπος, παιδιά!... Δάση άλμυρά, χεροπαστά, με κλαδιά και με φύλλα, κι' άχι σκελετοί, άπομεινάρια από δάση, σάν κι' αυτά εδώ, που θαρρείς πως τα ξεριζώσε το μαϊστράλι. Δέ λέγω, είναι θεριά, και συχαμερά μάλιστα, πάνθηρες, φειδία, άρκουδες, ως και... Υπομονή λοιπόν... ως και τίγρεις!

Μιά μέρα, μάς δώσανε διαταγή να πάμε ν' αντικαταστήσουμε ένα μακρινό φυλάκιο και

καθώς είχαμε μείνει στάσιμοι έξη μήνες, ή είδηση μάς έκανε πολλή εύχαιόστηση.

«Ξεκίνησε λοιπόν, ο λόχος μας εύθιμα, αλλέγκρα, υπό της διαταγής ενός λοχαγού που μίλαγε τα τονκινέζικα σάν συστός νιγνιμούσης. Οί ντόπιοι, έβλεπε όμως πολύ καλά πως δέ χωράνε.

«Αυτός ο λοχαγός είχε, ένα πελώριο έξωφρενικό μπουλντόγκ που μωρίζονταν τόν πειρατή, σάν τα σκυλλάκια που μωρίζονται τόν κόκαλο, μισό μίλι μακριά, χωρίς υπερβολή. Και καθώς στριφογύριζε όλη την ώρα γύρω απ' το λόχο, μά την πίστη μου, αυτός ήταν ή καλύτερη εμπροσθοφυλακή, πλαγιφυλακή και ασθοφυλακή, χωρίς να λογαριάσουμε της άλλες υπηρεσίες που πρόσφερε: άναγνωρίσεις, φρούρηση, κτλ...

«Ο καλύτερος στρατιώτης... κι' άς του έλειπε ή μυλιά!

—Θά κάναμε καμιά πρέφα

«Μιά μέρα, τόν χάσαμε. Ο λοχαγός άναστάσως το λόχο, ξεκινώντας πως θα έκαμε δλο τόν κτρινοτόπο άν δεν εφίκαμε το μπουλντόγκ του. Ψάξαμε παντού, τού κάκου όμως. Το βράδυ, που είχαμε άπελπισθή, ξαφνικά κουδάλειτα το λυσάριο σέρνοντας ένα ντόπιο μισοπεθαμένο, μέσ' στη σκόνη. Μαθεύτηκε πως ο κτρινομούρης ήθελε να μάς ρίξη φάρμακο στο νερό που πίναμε.—δταν ο λοχαγός τόν έκανε άνάκριση. Φτηνά τη γλυνώσαμε. Ο λοχαγός, απ' τη χαρά του και την περηφάνεια του, πέρασε το μπουλντόγκ στην ήμερησία διάταξη και σίγουρα θα το πρότεινε για παράσημο.—Άν είχε μέρος να το δάλλ!

«Η πολυήμερη υπηρεσία που πρόσφερε το μπουλντόγκ, καθώς και τα πολλά κατορθώματά του, έκαναν το λοχαγό να τόν άγαπή καλύτερα από παιδί του. Δεν θα είχε καμιά αντίρηση, να μείνη αυτός νησιτικός μιά έβδομάδα, φτάνει να μην πενούσε το σκυλάκι του. Καθώς ήταν γεροντοπαλληκάρια και χωρίς συγγενείς, ο λοχαγός χάριζε όλη την άγάπη που είχε κρυμμένη μέσα τόν σ' αυτό το ψοφίμι, που ήταν τόσο κακομνηστικό, όποτε φοβόσυν να τόν κυττάξουν στη φάσα. Είχε άποσάσει έναν άνδρα στην περικοπή και στο τάμα του σκυλιού κι' άλλοιμονο σέ κείνον που θα τολμούσε να τόν πειράξει ή να τόν κυνηγή. Ήταν πορτιμύτερο γι' αυτόν τόν δυστυχή να λιποτακτήσει, να τρέξη άνάμεσα στα θεριά, παρά να πείσει στα χέρια τού λοχαγού.

«Μ' αυτό το σκυλάκι, μπορούσαμε και φτάσαμε σίγουρα στο φυλάκιο. Όταν άναμώνουν τ' άδέρφια, σέ τέτοιους διαβολότοπους, είναι φυσικό να τόν ρίχνουν στο γλέντι, για νάχουν

το καλό ένθιμο άργότερα. Στο φυλάκιο, είχαν έτοιμάσει λοιπόν ένα πρώτο γεύμα—ετοιμοποιία—με γουρνοπούλο ψητό πιά λάτου, πλάφι, κατσίκιο τυρί και σούπα—τί ήπιαμε! Τότε—άχ ή καλή έσπευσε—στο καλό!—δεν είχε καταγγηθή ή πειρατιά, που λέει' ο λόγος, γιά ν' άναίξη ή ξη, τόν τραβόσαν μονορούφι. Παλάζα—καμ απ' την άρχη, μόλις κήφισαν τόν πειρατή, πιά ήλυν την έναντίον του καταδρομή της τύχης, να γίνη βασιλιάς της Φορμίζας και να παζαρεύη την πόλιν της...

Μαδαγκάσκη, την όποιαν είχε κατακτήσει, στες διάφορες ευρωπαϊκές Δυνάμεις!

Άξίζει όμως πράγματι να οίξουμε μιά ματιά στη μυθιστορηματική ζωή του.

Η άρχη ήδη τού τυχοδιωκτικού σταδίου τού Μπενιόφσκου, ήταν τόσο περιπετειώδης, όστε θα ίκανοποιούσε και τόν πιο άπειρητικό από τους συγχρόνους τυχοδιώκτες.

«Ξαφνικά, πρόσξε καλή μυριά, που

έκει πού κοιμόμουν μιά ζεστή άνοιξη τού τσα μου κι' άνάμεσα απ' τόν φράχτη τού άστροκράτορος. Άπό μικρός κατετάγη τόν αν-στιακό στρατό, όπου πολέμησε κατά τόν έπαιτη πόλεμο, φθάσε μέχρι τού βαθμού τού βλοχάνου. Στά 1758, πέθανε στη Λιθουανία κάποιος πάμπλουτος θεός του. Ο Μπενιόφσκου παρατήθηκε άμέσως από τόν στρατό κι' έτρεξε στη Λιθουανία, γιά να πάρη τόν κείνιο από την κληρονομία. Στά μεταξύ όμως ο πατέρας του πέθανε κι' ένας γαμπρός του καταγράφηκε όλη του την περιουσία, καθώς και όλόκληρη την κληρονομία τού θεού της Λιθουανίας. Ο Μπενιόφσκου, χωρίς να γαπή καιρό, εξώπλισε τούς κολήγγους του, τούς οργανώσε στρατιωτικώς, εξεστράτευσε έναντιον τού γαμπρού του και κατώρωσε, με την δύναμη τών όπλων, να ξαναπατήση την περιουσία του.

Κατόπιν σκέφτηκε να ξαναγορίση στην Λύστρια. Ο γαμπρός του όμως τόν διέβαλε στην Λύστρια. Λύλη, κι' έτσι αναγκάστηκε να καταγράψη, ως πολιτικός εξόριστος στην Πολωνία.

Η Πολωνία, την εποχή εκείνη, εξώπλιζε τόν στρατό της, σχεδιάζοντας να έπιτεθή έναντιον τών Ρώσων. Ο Μπενιόφσκου κατετάγη αμέσως τόν Πολωνικό στρατό, όπου δεν άργησε να φθάση στά άνώτατα αξιώματα. Στά ηλικία 28 ετών, ήταν ήδη στρατηγός. Στή διάρκεια κάποιου πάχης όμως, συνελήφθη ως αχλαφύτης πολέμου από τούς Ρώσους, οι όποιοι τόν εξόρισαν στην Κιμιστάκα.

Και τότε άρχισεν ή σειρά τών καταπληκτικών του περιπετειών.

Ένθ' έφευγε, καμαρωτός και με καλό ύψος, με τούς δύο άνδρες, ο Καλμέτ και ο Γκλέκ, έκαμνε σαρκιστικά τόν καταπληκτικό.

—Ο λοχίας δεν τελείωσε την ιστορία. Την άλλη μέρα τού πρωί, ο λοχαγός άναστάσως τόν λόχο, οδολιάζοντας πως οι σκυλάκια άφήσει ένα τίγρι να μπη στο στρατόπεδο, να τού κλέψη τόν μπουλντόγκ του. Το βράδυ, βόηκαν σ' ένα θάμνο τόν φουρνέλο το σκυλάκι μισοφύκι, με το δεξί μάτι πιασμένο και τή μασέλα φπαγμένη σ' ένα έξω, ελεε ο λοχίας πρην, ή άρκυδής του από κάτω σιδερένια καρδιά.

Σ. Γ. ΚΕΡΟΝΑΝ

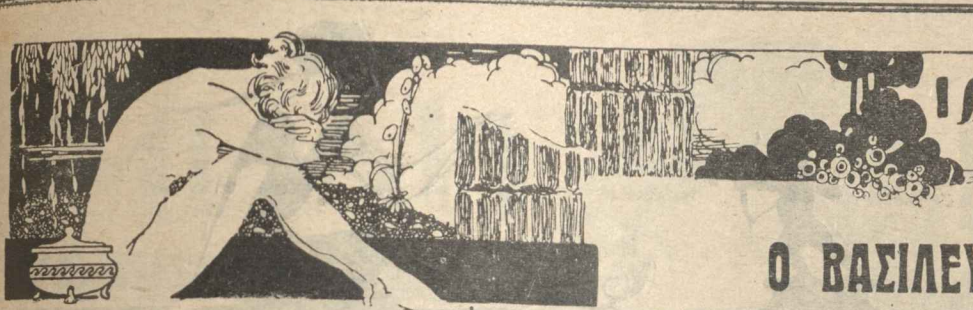
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΑΝΙΩΔΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Χορεύεις όλους τούς χορούς με χίλιους-δύο νεαρούς και φλερτάς άμφιβολία ότι φλερτάρεις μ' έσένα!

Στά διάφορα έξισιαδόν άκούς πολλές νεκλάρουσες, μιά μένει στού λουλούδι τού χορού... τού Ήσδα!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ

άποσιωμένους ύπηκόους, έτοιμούς να τόν ακολουθήσουν στο πρώτο νεύμα που θα τούς έκανε.

Λίγες μέρες μετά την εγκατάστασή του στόν τόπο της εξορίας του, ο Μπενιόφσκου, από άδρότητα, πήγε να προσφέρει τή σέση του στόν καγγελάριο ντε Νιλώφ. Όταν μπήκε μέσα στό σαλόνι του, τόν βοήκα να παίζη σκάκι με τόν «έξερμαν», τόν διοικητή δηλαδή τών Κοζάκων της περιφέρειας. Ο οικοδεσπότης έπροσφερε ένα κάθισμα στόν εξόριστο και εξακολούθησε τόν παιχνίδι του. Βοισκόταν σέ άπεσιαιτική θέσι: από στιγμή σε στιγμή κινδύνευε να χάση την πασιόδα. Σημειώστε δέ ότι στή έργμικά αυτά μέρη, όπου δεν ύπάρχει άλλη ένασχόλησις από τόν παιχνίδι, οι παίκτες συνήθως διακινδυνεύουν μεγάλα ποσά.

—Δεν πάω διόλου καλά, είπεν έξαφνα ο

Πώς φαντάζονταν πρό δύο αιώνων τούς κατοίκους της Μαδαγκάσκης... (Από μιά παλιά γραβούρα)

καγγελάριος στόν εξόριστο. Σας προσφέρω πενήντα ρούβλια, εάν καθίσετε στή θέσι μου και κερδίσετε μία λογαριασμό μου.

Ο Μπενιόφσκου, θρονιάστηκε στή ταπέτι: τού παιχνιδιού και σέ λίγο κέρδισε. Ο πρεσβύτερος ζήτησε τή «σέση» του. Ο Μπενιόφσκου δ' ανακρίθηκε. Και, στή τέλος ρούβλια από τόν καγγελάριο κέρδισε 1500 στόν Μπενιόφσκου.

Όταν ο Μπενιόφσκου έτοιμάστηκε να φύγη, ο οικοδεσπότης τόν συνόδευσε ως την πόρτα.

—Βλέπω πως είσαι πολύ δυνατός στή σκάκι, τού είπε ο καγγελάριος. Σκέφτηκα να σε βάλλω να παίζης για λογαριασμό μου πάντα, με διάφορους πλουσίους ευπόρους. Κι' έτσι, εγώ μόν θα βγάλω τεράστια κέρδη τόν έμπεμπον δέ από αυτά θα τόν δώσω σέ σένα.

Ο εξόριστος δέχτηκε. Και πράγματι, έτι είχε προείπει ο καγγελάριος συνελθόν. Οι άφελεις έμποροι «αυλόθηκαν» κυριολεκτικώς από τόν έξυπνο ούγγαρο. Ο Μπενιόφσκου, πλούσιος πλέον, έγινε περιήγησης στα σαλόνια.

Τό μόνο που στενοχωρούσε κάπως τόν τυχερό εξόριστο, ήταν ό... γάμος του. Γιατί ο Μπενιόφσκου είχε παντρευτή στην Πολωνία, κάποιον δεσποινίδα Χάνσκι. Και τώρα, είχε άρχισι: να νυφίη μεγάλη συμπλοκή στην κόρη τού διοικητού του, την δεσποινίδα Άθανασία Νιλώφ.

Η Άθανασία έξ' άλλου, δεν έβλεπε με καλό μάτι τόν Μπενιόφσκου. Τό είδύλλιο αυτό τόν νέον, τόν υπέβαλε ή μητέρα της. Και τόν σκάνδαλον ήταν μοιραίο πλέον να ξεσπάσει, όταν... όταν ένας έμπορος, τόν όποιον

είχε μαθήσει στό σκάκι ο Μπενιόφσκου, έπεγείρεσε να τόν δηλητηριάση. Ο Μπενιόφσκου έσώθη ως εκ θαύματος και κατήγγειλε την άπόπειρα στόν διοικητή Νιλώφ... Και τότε, τή γεγονότα άρχισαν να έπερχονται ραγδαία και άλλεπάλληλα.

Η δολοφονική άπόπειρα έναντιον ενός αιγυπτιώτου πολέμου, έβγαλε αυτό τόν κράτος από τόν φιλοξενούσε. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τόν κανονισμόν, ή άπόκάλυψις της δολοφονικής άποπειρας έναντιον του, απέδιδε στόν Μπενιόφσκου την... έλευθερία!... Ο Μπενιόφσκου όμως και πάλιν δεν ήσύχασε. Σύμφωνα με την ύπόσχεσή του, ήθελε να προετοιμάση την φυγή όλων τών συντρόφων του.

Κι' έτσι, μιά νύχτα, δραπέτευσε μαζί με όλους τούς συνεξοριστούς του, συναποκαμίνοντας και την Άθανασία, ή όποια, άν και είχε μάλιστα πως ήταν παντρεμένη, τόν άγαπούσε τόσο, όστε δεν έννοούσε να τόν άποχωρήσει.

Και έτσι έδωκέν όλα επήγιναν καλά. Την τελευταία όμως στιγμή, ενώ οι εξόριστοι έτοιμάζονταν να επιβιβασθούν στό πλοίο που θα τούς απέδιδε την έλευθερία, ο διοικητής άνεκάλυψε την δραπέτευσή τους. Όλος ο στρατός τών Κοζάκων, κινήτοποιήθηκε άμέσως έναντιον τους. Σέ μιά συμπλοκή μεταξύ στρατού και εξοριστών, ο ντε Νιλώφ σκοτώθηκε.

Ο Μπενιόφσκου, εξώπλισε ένα πλοίο και συνόδευμένος πάντα από την Άθανασία και τούς συνεξοριστούς του, έπλευσε προς τή Φορμίζα. Εκεί κατώρωσε ν' ανακηρυχθή από τούς ιθαγενείς βασιλεύς τους. Ένεκα όμως τών πυρετών που ύπήρχαν εκεί, απέθαναν πολλοί από τούς συντρόφους του, μεταξύ τών όποιων και ή Άθανασία.

Τότε ο Μπενιόφσκου, εξακολουθεί, πύ παρώνος παρά ποτέ, την πολυτάραχη ζωή του. Μολονότι είχε γενίσει διαμάντια και χρυσάφι τόν παλιό ήγεμόνα της Φορμίζας, γιά να τού παραχωρήση τόν στέμμα του, ήταν έν τούτοις ακόμα πολύ πλούσιος. Έκστρατεύει και κυριεύει την Μαδαγκάσκη, την όποιαν και λεηλατεί. Κατόπιν πηγαίνει στη Γαλλία και προτείνει στόν βασιλέα Λουδοβίκο ΙΔ', να τού παραχωρήση τόν πείραγμα νησί, που είχε κυριεύσει. Δεν συμφώνησε όμως με τόν Λουδοβίκο πάνω στή πρότασή του, εποχ' εκείνη, να σκεπτόνουν όσα παιδιά τους γεννιόνταν σέ γουρσούδικες μέρες. Ο Μπενιόφσκου, που από βάθος, είχε πάντα τρυφερή καρδιά, άπήντησε να καταργηθή αυτό τόν έθιμο. Και ή ιθαγενής γυναίκες, γιά να τόν ευχαριστήσουν, αφού δόκισαν πύση και άποσίωση στή γυναίκα του, υποσέθηκαν πως θα έπαιαν την τοικμή τούς συνήθειαν...

Η ιθαγενής γυναίκες της Μαδαγκάσκης, είχαν τή συνήθεια την εποχή εκείνη, να σκοτώνουν όσα παιδιά τους γεννιόνταν σέ γουρσούδικες μέρες. Ο Μπενιόφσκου, που από βάθος, είχε πάντα τρυφερή καρδιά, άπήντησε να καταργηθή αυτό τόν έθιμο. Και ή ιθαγενής γυναίκες, γιά να τόν ευχαριστήσουν, αφού δόκισαν πύση και άποσίωση στή γυναίκα του, υποσέθηκαν πως θα έπαιαν την τοικμή τούς συνήθειαν...

Αν και ο Μπενιόφσκου διοικούσε με μεγάλη συνέπεια τόν κράτος του, οι 500 άρχοντες του ως τότε σένονταν τυραννικάτα στή λαό. Οι ιθαγενείς, στή τέλος άναγκαστήκαν να επαναστατήσουν. Ο Μπενιόφσκου θεώρηκε τότε άποκλεισμένος. Οι άγγλοι, στούς όποιους είχε άπευθυνθή μετά την άποτυχία τών συνενοχών σένων του με τούς γάλλους, είχαν άρνηθή κι' αυτοί να τόν βοηθήσουν... Έπεγείρεσε τότε να επιδοθή πάλι στην περικοπή. Οι γάλλοι όμως τόν απέκλεισαν στή πόλιν, όπου φρούριο που είχε κατασκευάσει, και στην πρώτη έσπεδα που έκαναν, τόν έπυροβόλησαν και τόν έσκοτώσαν.

Αυτή είναι ή καταπληκτική ιστορία της ταρκαδούς ζωής ενός από τούς μεγαλειότερους τυχοδιώκτες, που γνώρισεν ή άνθρωπότης...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η εφημερίδες της Πολωνίας ανέφεραν, κάποτε, τα ρομαντικά επεισόδια μιας μονομαχίας με ρεβόλβερ που έφερε αντίμαχούς δύο φοιτήτριες του Πανεπιστημίου.

Ένας μουσικός της τζαζ ήταν το αντικείμενο της φιλονεικίας.

Τα δύο κορίτσια, που η μία έτοιμαζόταν για εξετάσεις Δικαίου, κ' η άλλη για εξετάσεις Ιατρικής, θά ήταν πιο λογικές, αν παρακολουθούσαν της παραδόσεις της Φιλοσοφίας...

Τα φλογερά νεύρα τους της έσπρωξαν ένα δρόμο, αφήνοντας την παγωνιά της χιονισμένης φύσης, να πάνε σε μια έρημη δένδροστο-χία και ν' αδειάσουν τα δάκρυα τους, σε απόσταση είκοσι δημάτων.

Κ' η δύω σοφίστηκαν, βαρειά πληγωμένες. Κατά την διάρκεια του δρώματος, ο μουσικός της τζαζ είχε τραπή εις φυγήν. Ήταν η πρώτη εφύγχα που έκτελλε αυτός ο διόλου-αδύς, μολοντί συνηθισμένος σε μουσική κατώτερης τάξεως.

Η δύω μονομάχοι, που πληγώθηκαν σε άλλο μέρος εκτός απ' τη φιλονειμία τους, και για άτομο τόσο ασήμαντο, απεδέχοντο ότι, καταπατώντας τα οικόπεδα των ανδρών, πολλές γυναίκες δεν φαίνονται συχνά διατεθειμένες να επιδείξουν περισσότερη λογική απ' τους προκατόχους των.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που μια μονομαχία γυναικών προκάλεσε τα σατυρικά σχόλια των χρονογράφων κ' εκίνησε το ενδιαφέρον του κοινού.

Στην ιστορία, είναι πολλά παραδείγματα φιλονεικιών, όπου η φλογερή ιππότηδες μετεχειρίστηκαν βία, κατά το επικρατούν Ιστορικό σύστημα.

Οι Δανοί, στον 14ο αιώνα, παραχωρούσαν στις γυναίκες το δικαίωμα, όχι μόνο ν' αντιπροσωπεύονται από πολεμιστές, αλλά και να υπερασπίζονται αυτοπροσώπως την τιμή τους.

Η προσδληθείσα δέσποινα φορούσε τον θώρακα, έπαινε και με το δόρυ, στο χέρι πήγαινε θαρραλέα ν' αγωνιστή. Έκείνη την εποχή, κ' οι πατάδες ακόμα μονομαχούνταν. Γι' αυτούς όμως, χρειαζόταν και η άδεια του επίσκοπου.

Ο γάλλος συγγραφέας Ταλλεμιάν ντε Ρεώ (1619-1692) αναφέρει την δέσποινα ντε Σατώ-Γκαί ντε Μυρά, που πήγαινε συνήθως καβάλα με χοντρές μπότες, σηκωμένο φουστάνι, το καπέλλο κλυμμένο από ένα σιδερένιο δίχτυ, το σπαθί στο πλευρό και τα πιστόλια στα καπούλια του αλόγου.

Καθώς είχε υποψίες για την πίστη ενός επάφρου, στον οποίο είχε χαρίσει την εικόνα της, δεν έβρισε καθόλου δάκρυα, ούτε έκανε έκβια που λέμε σήμερα «σπινέζ». Τον κάλεσε στο πεδίο της τιμής και μόλις ξηφούλησαν, προσπάθησε να στείλη τον άπιστο ν' ανταμώσει τους εγγενείς προγόνους του. Ο εὐπατρίδης είχε την εὐγένεια να μην πληγώσει εκείνη που ήθελε να μείνη κυρίαρχος της καρδιάς του, να την κοροϊφεί όμως και να την εξαναγκάσει, μετά από μια ώρα, να παραδοθή. Όταν σοφίστηκε, τακασμένη απ' την κούραση, ένοιωσε να διαλύεται το μέρος της κ' εχάριστήθηκε, για την ήττα της. Σκέφθηκε ότι ο Θεός, εξασφαλίζοντας τον θρίαμβο του αντιπάλου της, ήθελε ν' αποδείξει την αθωότητά του. Η υποψίες της έκαναν φτερά κ' ο έρωτας ξαναγέρισε.

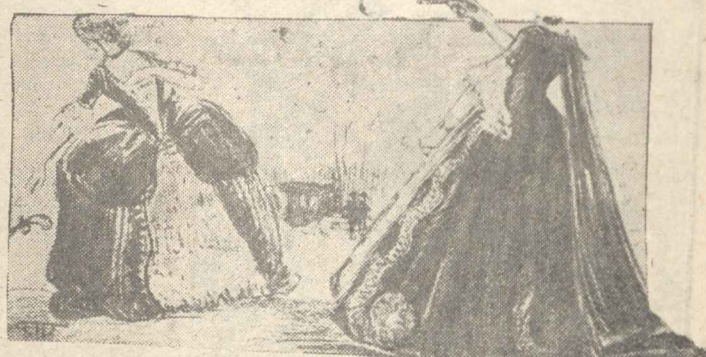
Ο Ταλλεμιάν ντε Ρεώ μας αναφέρει και την ιστορία μιας θαρραλέας γυναίκας, που την κοροϊφεύονταν ο άντρας της.

Όταν αυτός άρχισε να πάσχει από ποδάγρα,

τον εκδικήθηκε με μαγκουριές κ' ο δυστυχής πέθανε απ' τους πόνοους. Κατόπιν, παντρεύτηκε τον Μποννεβάλ, λιμουζίνο ευπατρίδη. Δεν έννοούσε όμως να της επαβάλουν δάνασσα τη συζυγική γαλήνη. Για μια παρατήρηση που της έκανε ο άντρας της, τον κάλεσε σε μονομαχία και τοίδωσε τρεις-τέσσερις σπαθιές, για να τον καταστήσει προσεχτικό. Μετά, ύπληξε πρότυπον γυναίκα και περνούσε τον καιρό της ησυχασίας, μόνο που είχε τη mania να σβύνη το κερί της μέ... ποτιολιές!

Ο Θεόφιλος Γκοτιέ, σ' ένα τοίμυρό μυθιστόρημά του, διηγείται της περιπέτειες της δεσποινίδος ντε Μωπέν, που ήταν πάντα έτοιμη να ξεσπάθωση και πού, σ' ένα δημόσιο χορό, προκάλεσε τρεις Ιππότες.

Τους σκότωσε, τον ένα βύτερα απ' τον άλλο,

Η κόμποςα ντε Πολινιά κ' η μαρκησία ντε Νέλ μονομαχούν με πιστόλι.

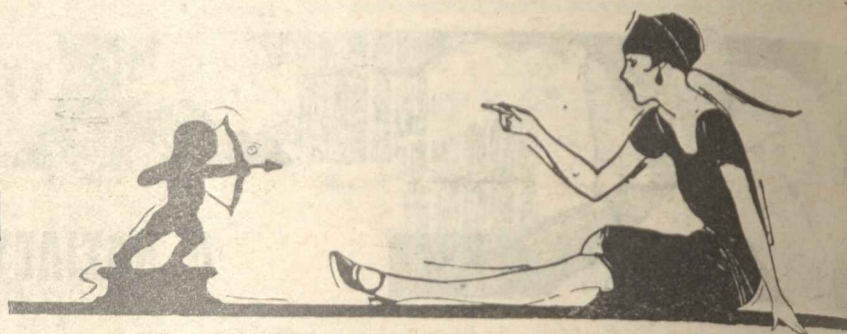
κ' αναγκάστηκε να περάσει τα σύνορα ώπου ξεχαστή το πράγμα με τον καιρό.

Στην αρχή του 18ου αιώνα, η μαρκησία ντε Νέλ και η κόμποςα ντε Πολινιά, ερωτευμένες κ' η δύω με τον στρατάρχη του Ρισελιέ, πήγαν στο δάσος της Βουλόνης, συνοδευόμενες από μάρτυρας, κατά το παροπαράδοτο έθιμο. Η κυρία ντε Νέλ έπεσε, πληγωμένη στον ώμο, και δυσκολεύτηκαν πολύ να έμποδίσουν την αντίπαλό της με της κλωτσιές. Η κυρία ντε Νέλ, ευτυχής όμως που έβρισε το αίμα της για τον λαμπρό άρχοντα που λάτρευε, δεν γιατρέυτηκε απ' το πάθος της, μ' αυτή την αφαίμαξη. Κι' ο άντρας της, έλεγε γ' αυτήν αφάμαξη. Κι' η γυναίκα μου έκανε το κοινό αυτό στην προειδοποίηση του Ουδραντό, ο οποίος όμως την άγγιξε στον ώμο για να την επαναφέρει στον ίδιο δρόμο.

Αυτό το παράδειγμα ακολούθησε αργότερα μια αδελφή της Όπερας, η Γκοσέν, που είχε διδαχθή από ένα γνωστό της διάσημο ξιφομάχο της εποχής, ένα αλάνθαστο κτύπημα. Για να εκδικηθή για ένα σατυρικό επίγραμμα, προκάλεσε τον ποιητή και τον έστειλε να γράφει στίχους στους ελεεινούς των ασφοδελών δ' που μόνον η αθάνατος ψυχής.

Ο Ιππότης ντε Σαιν-Ζόρς ήταν ένας νεαρός αμερικανός, αήττητος ξιφομάχος, που έβρισε τον μάστορά του—η μάλλον τη μαστοριάς του—στο πρόσωπο της Ιππότης ντε Έν. Αδελή η Ιππότης—η αυτός ο Ιππότης, γιατί πολλόν καιρό είχαν αμφοβόλια στον άφορο τ' ο φίλον—άγγιξε επτά φορές τον Ιππότη ντε Σαιν-Ζόρς στο Λονδίνο, σε δημόσιο αγώνα.

Στά 1820, δύο θεατρονόδες της Όπερας,

στο Παρίσι, διεφίλονευσαν, με το σπαθί, την κατοχή ενός σπαθιού που ήταν ένα σονηδό κόμητα. Το σπαθί, εκτός της σικής καλλονής του, είχε κ' ένα καλλίκαθορο χρυσάφι. Έσπευσαν να της αφήσουν να χήσουν. Η μίτες των σπαθίων ήταν μένερ.

Στά 1858, το γαλλικό δικαστήριο έπαιξε την αναζήτλια δύω δούλων, για να έμπορουπάλληλο! Η μονομαχία έγινε κ' χαίρια, αίματηρη και άμεικτη, σαν της μαχίας που συνήθιζονταν στην Σαζαία, κ' χωρικών και των οποίων ο παλαιοί κ' γούκος Ιστορισμός ενένευσαν στον Πέργκα την περίφημη νοβέλλα του Λεφία Ρουσσάνα. Οι μάχες ήταν τών δύο γυναικών, κ' αυτές άδαν άδαν έμπορουπάλληλος που κατέθεσε στο δικαστήριο με τη μεγαλύτερη άπαθια, σαν να έπαιζε για το άπλοότερο πράγμα.

Το δικαστήριο κατέδικσε της δύο έλους σε τριμήνο φυλάση.

Μια απ' της τελευταίες γυναικείες μάχες έλαβε χώραν τον Μάιο του 1868, κ' οίχθωρα του Μπορντό, με πιστόλι και κατάστασης είκοσι δημάτων. Η δύω ήταν έμορφες κοπέλλες, φημισμένες κ' κοινότητά τους. Η μια πληγώθηκε από ένα χρόνο, την ξαναβόσκουμε απ' το σι, ήθοποιό σ' ένα κεντικό δέσπο. Η παντρεύτηκε έναν άμερικανό, που έδωσε κ' απ' αυτή την περιπέτεια. Κ' έπειτα τέλειρε της διασκεδάσεως, έζησε απ' τον κόσμο κ' έλαβε μέρος σ' άλλες λαμβροσικές οργανώσεις που έζησαν συμμετοχή της.

Στην έκθεσι της Ξορογραφής του 1844, Παρίσι, ο Ξορογράφος Έμιλ Μαρσάκ σίασε, υπό τον τίτλο «Μιά Ύψις», μια μονομαχία με σπαθί μεταξύ δύο άφορων που φορούσαν κοινά καπέλλια κ' φρουσικά φουστάνια με βολάν.

Αυτός ο πάναξ θεωρήθηκε τότε σπαθιόδαλωδής, τόσο για την κοινότητα της προσώπων—που ήταν όλοαρχη—όσο και την τόλμη της έμμενσεως. Η έπαρση της ηρωικής καταληκτική. Την άλλη χρονιά, έλαβαν ένεργον μέρος στη διασκέδαση κ' έδωσαν ένα ξοροτόρο τούτο στο πανδαμόνιο του χαρναβάλλου. Με τα ίδιόφροντα καπέλλια τους, κρατώντας στα χέρια μεγάλα φανέρια γεμάτα λουλούδια, φοιτητά και φοιτήτριες ξεχούθηκαν στην πόλη και πλημμύρησαν τα διάφορα κέντρα, τραγουδώντας ευθύμα πεταχί τραγουδάσα και τον φασιστικό ύμνο. Παντού, στην πόλη που γούταζε, στις βιτρίνες των καταστημάτων, στους τοίχους, στα τράμ, στα βαγόνια των σιδηροδρόμων, ήταν κλιμένες άσπρες κορδέλλες με της δύω έπνοφες:

«Βίβα Δ. Ντούτσε!»
«Βίβα Δ. Ρέ!»
Αηλαθή:
«Ζήτω ο Ντούτσε!»
«Ζήτω ο Βασιλιάς!»

Το τραγικό φοιτητικό κύμα παρέσυρε, π' συννωπύσε στο δρόμο του, κ' έμένα που στάθη παραλαβόμενη για μια στιγμή, απ' της φωνές και τα γέλια, μπροστά στην μεγάλη παληγκιά φοροδών μέσα σ' ένα μαγνητή. Τα σακιά, κοντά παντελονάκια που ένωσαν στο γόνατο με την κάλσα. Οι μουσικοί συνοδευαν με της κιθάρας και τα μαντόλινα, κ' οι χορευτές στράφονταν διάφορες προσηύσεις. Η χορεύτριες έπαιζαν διάφορες προσηύσεις, αντίκρυ στους καβαλλιέρους, έβγαζαν το κορμί, σφίγγοντας τα χέρια στη

ΜΙΛΑΕΙ

Η ΖΑΖΑ

[Τ' ά προηγούμενα.—Η Ζαζά Μαυρίλάντη διηγείται της έπαυτιές της στην Αθήνα και στα διάφορα τουρνέ, και πώς άπεφάσισε να πάη στο έξωτερο γιά ν' άποκτήρη μια μόρφωση καλλιτεχνική.]

(Η συνέχεια)

Σγά-σγά, κατόφθωσα να συνήθισω τη μοναξιά μου και ν' άρισωθώ στα μαθηματά μου. Δεν μούκανε πιά καμιάν έντιπωση, όταν με έβουπουν στο πρωί ή χρυσαφένες άχάδες του ήλιου στο τέταρτο πάτωμα ενός μιανέζικου σπιτιού—άντι να βόσκουμε στο λευκό μου δοματιά, στο ισόγειο της όδου Πισάνο. Τα Ιταλικά τα μιλούσα σαν «βέρρα» Ιταλικά κ' ήταν ο μόνος τρόπος να γλντάσω απ' της περισηπές (!) των κατεργαριών που λέγονται μιανέζοι. Καθώς είχα την έπιση γυναικεία περιέργεια, μαζί με τον πόθο να διδαχθώ, δεν άφηννα καμιά εύκαρία που να μη ρωτήσω για το κάθε τί που συναντούσα στο δρόμο και δεν τώξερα από πούν.

Ήσαν η Άποκηρές. «Ο-λη η πόλη πήρε γιορτάσημη όλη, γιατί οι Ιταλοί είναι πολύ γλεντζέδες, ένθουσιάζονται εύκολα, κ' έκδηλώνονιν με το ξοροτόρο τρόπο τον ένθουσιισμό τους. Οι καρνάβαλοι γυρίζανε στους δρόμους, οι μιανέζοι εκλέζανε και μια βασίλισσα της Άποκηρές, ο χαρτοπόλειμος κ' ο άνθοπόλειμος έπαφοναν κ' έδιναν στους κεντρικούς δρόμους της όδους της σχόλης. Ήταν το πιο διασκεδαστικό, το πιο εύθυμο, το πιο εφασκαλίζονο χαρναβάλλι που έχω δη: όλες η ήλικίες ξεχώνταν: μεγάλοι και γέροι, όλοι γινόνταν πεταχί, ξοροί, σαν παιδιά, και ρχνόνταν με τα μούτρα στο γλέντι.

Την προτελευταία Κυριακή, κ' οι φοιτητά έλαβαν ένεργον μέρος στη διασκέδαση κ' έδωσαν ένα ξοροτόρο τούτο στο πανδαμόνιο του χαρναβάλλου. Με τα ίδιόφροντα καπέλλια τους, κρατώντας στα χέρια μεγάλα φανέρια γεμάτα λουλούδια, φοιτητά και φοιτήτριες ξεχούθηκαν στην πόλη και πλημμύρησαν τα διάφορα κέντρα, τραγουδώντας ευθύμα πεταχί τραγουδάσα και τον φασιστικό ύμνο. Παντού, στην πόλη που γούταζε, στις βιτρίνες των καταστημάτων, στους τοίχους, στα τράμ, στα βαγόνια των σιδηροδρόμων, ήταν κλιμένες άσπρες κορδέλλες με της δύω έπνοφες:

«Βίβα Δ. Ντούτσε!»
«Βίβα Δ. Ρέ!»
Αηλαθή:
«Ζήτω ο Ντούτσε!»
«Ζήτω ο Βασιλιάς!»

Το τραγικό φοιτητικό κύμα παρέσυρε, π' συννωπύσε στο δρόμο του, κ' έμένα που στάθη παραλαβόμενη για μια στιγμή, απ' της φωνές και τα γέλια, μπροστά στην μεγάλη παληγκιά φοροδών μέσα σ' ένα μαγνητή. Τα σακιά, κοντά παντελονάκια που ένωσαν στο γόνατο με την κάλσα. Οι μουσικοί συνοδευαν με της κιθάρας και τα μαντόλινα, κ' οι χορευτές στράφονταν διάφορες προσηύσεις. Η χορεύτριες έπαιζαν διάφορες προσηύσεις, αντίκρυ στους καβαλλιέρους, έβγαζαν το κορμί, σφίγγοντας τα χέρια στη

ράδες κ' άρχίζαμε άγριο άνθοπόλειμο. Ένας ήλικιωμένος κύριος που τον παρέσυρε κ' αυτόν το κύμα—δμοιοπαθής σαν να λέμε—φώναξε ένθουσιασμένος:

«Πριμαβέρα, ζοβεντού ντελ άννο,

Τζοβεντού, πριμαβέρα ντελλά βίτα...»

Αηλαθή:

«Άνοιξες, νεύατα του χρόνου

Νεύατα, άνοιξες της ζωής...»

Περνούσαν πολλά εάρματα που παρίσταναν διάφορες Ιστορίες ή μυθολογικές εικόνες: «Η άταγωγή της Ώραιας Έλένης», «Η άταγωγή της Δημιανείρας από τον Κένταυρο Νέσσο», «Ο Γουλιέλμος Τέλλος», «Η Ιωάννα ντ' Άρκε», κτλ. Κάτα ψηλοί καρνάβαλοι που παρίσταναν την κόλση και τον παράδεισο, με διαβόλους και άγγέλους, ένα σωρό παληάτσου,

Η Ζαζά ιερίσάδ' όν χουλιέρε της.

πουλταινέλλοι, περρότοι, περροτινές, κωμωπίνες, άρλεκίνοι, όλα τα χαρναβαλιστικά είδη άντιπροσωπεύονταν. Απ' τα μπαλκόνια, τα παράθυρα, της πόρτες, μιάς πετούσαν κομμάτι και λουλούδια. «Όλοι κ' όλα γιορτάζανε σ' αυτή την έξαιρετική μέρα: ός κ' ο ήλιος, που ήταν φλογερός και το χαμόγελό του άπλωνόταν στη γη. Όλοι φιλοντάν, άγκαλιάζονταν, ξεχώνσαν στην μοναδική αυτή στιγμή και π' κωες, και βάσανα, κ' άπορητιές, για να παραδοθούν σε μάν άδολη, άγνη, παιδική χαρά.

Όλη την εβδομάδα, διασκεδάσα. Τα βράδια, πήγαινα στα διάφορα κέντρα όπου χορεύονταν εταροντέλλες. Η κοπέλλες φορούσαν κοντό φουστάνια, λευκά μπλουζάκια. Τα μπαλκόνια και τα κομμάτια. Ή ένθια κλυόσε μέσ' απ' τον άφορο της σαιμάνις, στους ήχους της έξωφρενικής τζαζ-μπάντ.

Πήγα σ' ένα χοροπόδακι, έξω απ' την πόλη κ' είδα της κοπέλλες και τα παληάκια να χορεύονιν εταροντέλλες. Η κοπέλλες φορούσαν κοντό φουστάνια, λευκά μπλουζάκια. Τα μπαλκόνια και τα κομμάτια. Ή ένθια κλυόσε μέσ' απ' τον άφορο της σαιμάνις, στους ήχους της έξωφρενικής τζαζ-μπάντ.

μέση, έρχονταν πίσω το κεφάλι, με μια φλογερή ματιά, κ' ένα σαγηνευτικό χαμόγελο.

Μια μέρα, ήταν Μεγάλη Παρασκευή—μού έτυχε ένα διασκεδαστικό περιστατικό. Είχα γνή περπάτο στής λεωφόρους και χάξανα στη λιακάδα. Σταμάτησα μπροστά στο κασελάκι ενός λουστρίνο κ' ένθ' μου ξεσκόνισε τα παπούτσια, είδα να περνά μια πολύ παράξενη συνοδεία. Ήταν ένα σωρό άνθροποι που φορούσαν λευκά ράσα και μια κοκκινιά τους σκέπασε δλωσιόλιον το κεφάλι. Περπατούσαν ανά τετράδας και κουβαλούσαν, στη μέση, ένα μεγάλο καθίστο. Είχαν τόσο κομικό όρος που μ' έπασαν τα γέλια. Μια σκέψη όμως μ' έβαλε σε μεγάλη περιέργεια: «Τί ζητούσαν μασκαράδες, αυτή την εποχή;» Φαντάσθηκα, για μια στιγμή, ότι σ' αυτό τον τόπο, η Άποκηρές θά έρχόνταν... κάθε δύο μήνες!

Το μεσημέρι, διηγήθηκα το περιστατικό στη νοικοκυρά μου, και φανέρεσα την άστορία μου. Έμνησε τα γέλια:

—Μά δεν είναι μασκαράδες, μου είπε. Είναι μέλη ενός έρατικού συνδέσμου που συνοδεύουν την κηδεία ενός συναδέλφου τον, ντυμένα με της έπίσημες στολές των.

Πρώτη φορά, έβλεπα στη ζωή μου να γίνεται γλέντι... σε κηδεία. Είναι, καθώς φαίνεται απ' τα καλά του πολιτισμού.

Στο Μιλάνο, έμεινα δέκα τέσσερις μήνες. Σ' αυτό το διάστημα, κατόφθωσα να πάρω πολλά μαθήματα φωνητικής, μουσικής. Στη σχολή του Μπέρλιτς, έμαθα τέλεια τα Ιταλικά. Έγχατάξα την δημοφιλή με λήρη, με γλίτες εύγλωττες άναμνησεις. Καί πάντα νοσταλγώ να ξαναγυρίσω.

Την ημέρα που έφτανα, ο ουρανός ήταν γκριζός, καταιγισμένος, όπως την πρώτη μέρα, που είχα πατήσει το πόδι μου στη Ιταλία κ' έδαφος. Κ' όμως τον προσημύσα, έτσι, γιατί φανόταν να λιπάται κ' αυτός που έφτανε, βύτερα από τσών μηνον εύχάριστη ζωή.

Πήρα το τρένο για τη Βενετία. Στο δρόμο ήμουν πολύ μελιγχολική, ίσως γιατί κ' ο καιρός ακόμα έπηρεάζει πολλές φορές τους ανθρώπους. Τα επεισόδια του ταξιδιού μου όμως μ' έκαναν να εθιμώσω λιγάκι. Σανταξίδεμα μ' έναν άγγλο στοσιατικό λαρό, που είχε μαζί του όλκληρο χαρναβάκι από βαλίτσες και μπαρούτα. Από άμείλεια, καθώς φαίνεται, τον σιδηροδρομικών υπαλλήλων, ο λαρός δεν έβγαλε πιστήριο για της άσπενες του, όταν όμως φτάσαμε στη Βενετία, τον έζησαν να αλκλώση... τα σπασμένα! Ήταν στοργηκό το ποσό, ο δυστυχής όμως Ιατρός, βέλοντας και μη, ύπεστη την αφαίμαξη. Άλλο σύστημα πάλι, κ' σ' όσ' θγάουν εισιτήρια, άφοι τελείωσης το ταξίδι σου!

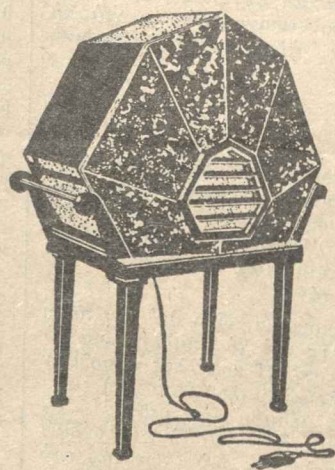
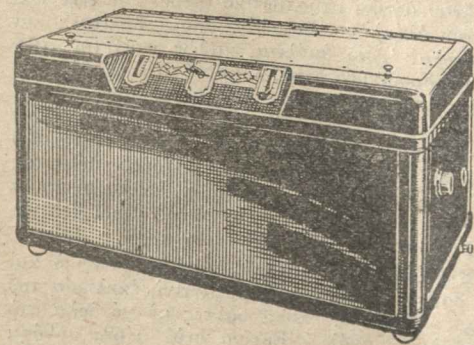
Στη Βενετία, έπεσεκάθηκα το δοκιμό και το δοκιμό πάλιν, την βιζαντινή εκκλησία του Αγίου Μάρκου, έκανα βόλτες με γόνόφια στο Μεγάλο Κανάλι. Έμεινα δύο μέρες μονάχα στη Βενετία και θαύμασα την όμορφη αυτής της πόλης με της ένενήντα εκκλησίες.

Έπρεπε όμως ν' άφισα τους θαυμασμούς και να ξαναγυρίσω στην Αθήνα, να κατάρω λιγάκι τη δουλειά μου, που είχα παραμελήσει τσών καιρό.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

Ἡ χαριτωμένη Μαίρεν Καρλδίλ, νέο ἄστρο τῆς Μέτρο-Γκόλντσον.

Τὸ ραδιόφωνο καὶ τὸ μεγάφωνο Φίλιπς (τύπος 2511) ποὺ ἔλαβαν τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν ἐφευρετινὴ Ραδιοφωνικὴ ἔκθεση τῆς Τσεχοσλοβακίας

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ * ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

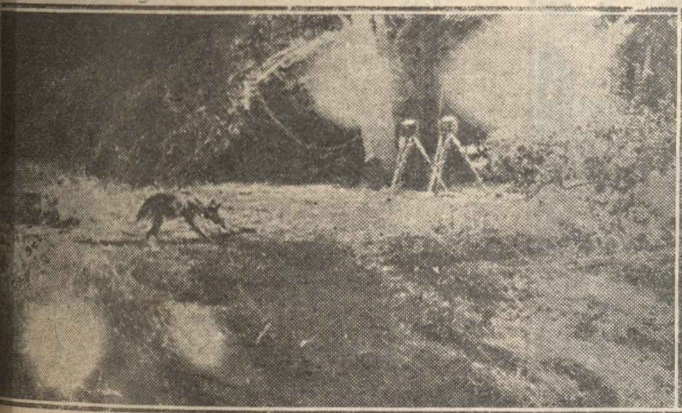
Ὁ νάνος Ἡλίας Ντομπρογκέδον ἑλὼν μὲ 0,85 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, εἶναι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς Ρουμανίας. Κατὰ τὴν ἀνοξί σκοπεύει διέλθῃ δρόκλῃ τὴν Ρουμανία σ' ἓνα παιδικό

Στὸ χωριὸ Παλατζονέλα τῆς Ἰσπανίας οἱ κάτοικοι γεννιοῦνται, ἀπὸ πολλῶν γενεῶν, μὲ δάκτυλα! Οἱ ἐπιστήμονες δὲν μπόρεσαν νὰ ὁρίσουν αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς κληρονομικότητος

ἔχουν κάνει τρομερὴ ζέση. Κατὰ τὸ διάλειμμα τοῦ γυμνασίου, οἱ ἡθοποιοὶ παίρνουν ἓνα πρόχειρο δροσιστικὸ ποδόλουτρο.

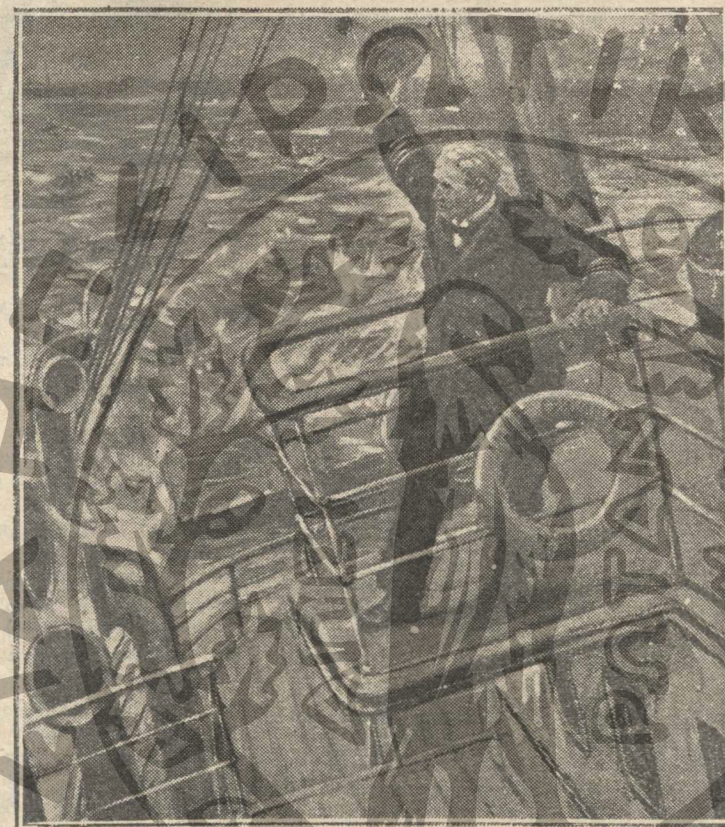
Ἀνεκδοκίμη ἀποστολὴ σὶὰ βάρη τοῦ Σουδάν παίρνει μὲ μαγνήσιο τὴν φωτογραφία μιᾶς ἡαίνης.

αὐτοκίνητα συγκοινωνίας τοῦ Λονδίνου ἔχουν... καὶ κα-
τασκευαστὲς, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦν ἡ ὥραιες ἐπιβάτιδες.

Ἡ γόσσα Μίλλν Νιῶβ σ' ἓνα ρόλο Τσιγγάνας στὸ νέο γίλμ «Πισίς».

Τὸ γερμανικὸ ὑπερώκεανειο «Μύντε Θεοβάντες» κατεπον-
τίσθη σὶὰς 23 Ἰανουαρίου σὴν Γῆν τοῦ Περσέ. Ὅλοι οἱ
1100 ἐπιβάται διεσώθησαν· Μόνος ὁ πλοίαρχος Νερέγκερ δὲν
ἠθέλησε νὰ σωθῇ, καὶ εὗρηκε τὸν θάνατον μὲ τὸ πλοῖο του.

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κονσίνος Κονσίνος, έραστής της βασίλισσας Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπιστό του Ρινάλδο να ανακαλύψει την διαμονή της Γκέλλας, η οποία είναι έρωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς που συμπαθεί κι' ο πατέρας της. Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γκέλλας και ο Κονσίνος σπεύδει εις συνάντησίν της. Ο Ιπότης Καπεστάν φθάνει στην κατάλληλη στιγμή για να σώσει την Γκέλλα από τους δυνάστες του Κονσίνου. Ο Κονσίνος συλλαμβάνει την Γκέλλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΓ' από βέβαιο θάνατο, μα μέρα που άφηνασε το έργο του. Ο βασιλεύς εις αντίλλαγμα, του προσφέρει την ύπστηρίξ του. Ο Κονσίνος άργότερα, συλλαμβάνει τον Καπεστάν, ο οποίος εν τώ μεταξύ υπέπεσε στη διαμέμνια του βασιλέως, και τον κλείνει σ' ένα δωμάτιο. Η Μαρία των Μεδίκων διατάζει να τον κλείσουν σ' ένα υπόγειο και να τον σκοτώσουν. Η Μαριόν Δελόρι τον σώζει.

23. (Η συνέχεια)

Ο Έρρικος Γ' έφυγε και ο Σημειωμένος έμεινε βασιλεύς των Παρισίων. Τί θα γίνει άφρον με τον υιόν του Σημειωμένου; Πίσω του ο Άλβέρτος δέ Λουίν ψιθυρίζει. Μεγαλειότητα, αν θέλατε τους καταδιώκομεν άπόφες και συντρίβωμεν. Όποτε διατάξετε, Μεγαλειότητα, ξιφουλκώμε, μουρμούρισε ο Όρνάνο. Ο βασιλεύς στρέφεται. Στο βλέμμα του αστράφτει ο θυμός. Άλλά μία φωνή ψιθυρίζει κοντά του. Όχι! Μεγαλειότητα. Άς περιμένωμεν. Η άρετή των βασιλέων έγκειται στο να γνωρίζουν να περιμένουν! Ο βασιλεύς έσκυψε το κεφάλι στην φωνή αυτή, που άρχίζει ν' αποκτά παντοδυναμία έπάνω του. Και η φωνή αυτή είναι η φωνή του Ρισσελιέ.

Ο Ρισσελιέ βέβαιος ότι ο βασιλεύς θ' άκούσει την συμβουλή του άποχωρεί σκεπτόμενος ένδομυχως. Η Γαλλία δεν άνήκει ούτε στον Λουδοβίκο ΙΓ', ούτε στον Γκιζή, ούτε στον Κονσίν. Η Γαλλία είναι δική μου! Στόν αντίπαλο ένας εὐπατρίδης ντυμένος κατόμαρα τον πλησιάζει. Σεβασμώτατε, ο μαρκήσιος Σένκ-Μάρς και η Μαριόν Δελόρι επέστρεψαν στο Παρίσι! Ο Ρισσελιέ φωνάζει και άφίνει της σκέψης του διά την Γαλλία.

Ελα! λέγει προς τον μαυροφόρο. Και κατεβαίνουν την σκάλα στο μέσο της οποίας συναντούν άνερχόμενο τον Ρινάλδο. Στην αίθουσα ο βασιλεύς είναι σχεδόν μόνος τώρα. Μάταια του άνήγγειλαν, ότι πρόκειται να δεινύση με της βασιλισσας και ότι αὐ Μεγαλειότητές των περιμένουν.

ΜΥΧΑΛΗΜ ΖΕΙΒΑΥΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΡΑΦΕΡΩ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΩ ΜΑΥΘΙΣΤΩΡΗΜΙΑ

Μένει μυστά στο παράθυρο και παρατηρεί. Ο όχλος διαλυμένος εξακολουθεί να φωνάζει:

— Ζήτω ο μέγας Έρρικος.
— Ζήτω η Λωρραίν.
— Ζήτω ο Γκιζής!

Ο βασιλεύς κινεί περλίνα το κεφάλι. Μέσα σε τόσες ζητωκραυγές μόνο γι' αυτόν δεν φωνάζουν.

Την στιγμή όμως εκείνη ως παρηγορία διά τον μικρό βασιλέα άκούεται μία βροντώδης φωνή.

— Ζήτω ο βασιλεύς! Ζήτω ο Λουδοβίκος ΙΓ'.

Ένα χρώμα κόκκινο ζωηρεύει της παρειάς του βασιλέως.

— Ζήτω ο βασιλεύς! επαναλαμβάνει η φωνή σάν να προκαλούσε δόκλιχο τον λαό των Παρισίων.

— Την άναγνωρίζω! Είναι γνωστή η φωνή αυτή! ψιθυρίζει ο βασιλεύς.

— Ζήτω ο Λουδοβίκος ΙΓ'.

— Είναι αυτή. Ο Καπετάνιος. Ο Ιπότης του βασιλέως!

Την επομένη το Παρίσι εύρίσκει και πάλιν σε άναβρασμό. Όλη την ημέρα και έφ' όσον η νύκτα έπιλησθεί, περισσότεροι όμιλοι ένόπλων διέτρεχον τους δρόμους φωνάζοντες.

— Στο Λουβρό! Στο Λουβρό!

Έν τούτοις ο Γκιζής κλεισμένος στο μέγαρό του έσκέπτετο άκόμη. Έτσι έσκέπτετο και ο πατήρ του κατά την ημέρα των όδοφραγμάτων, κατά την οποία έχανε άνεπιστρεπεί τον θρόνο.

Στο σκοτός της νύκτας, ο Λαφεμά έσπληξε σ' ένα κατηλέιο της όδου Άγ. Άντωνίου, όπου τον περιέμενε κάποιος ψηλός, κοκκαλάρης, με άπασια μορφή.

Ο Λαφεμά τον έφερε σ' ένα άπομακρυνμένο τραπέζι και τον ρώτησε:

— Οί άνθρώποι σου;
— Είναι έτοιμοι, έδω.

Ο Λαφεμά έμοίρασε τα λεπτά και τους εδήλωσε με ποόν τρόπο θα ένεργήσουν.

Σε λίγο εκρύπτετο στην γωνία της όδου Μόσχου, άπέναντι της οποίας εσταθμειν άμαξα με άνοιχτή την πόρτα και τον άμαξηλάτη έτομο να ξεκινήση.

Άργούν πολύ! έσκέπτετο ο Λαφεμά. Μία σκά φράνκε κοντά του και ο Λαφεμά άνεγνώρισε τον άρχηγό των κακοποιών.

— Έτελεώσαμε άρχοντά μου, του έλεπε. Και τότε έφερε κοντά στην άμαξα.

Μέσα σ' αυτήν ήταν μία γυναίκα δεμένη και με φέτωτρον στο στόμα. Ήταν η Μαριόν Δελόρι.

Η άμαξα άνεχώρησε τροχάδην. Την ίδια στιγμή, η μικρή πόρτα της άπέναντι οίκιας άνοιγόταν και μία φωνή άκούετο σφύλλίζουσα.

— Βοήθεια! πυρκαγιά! Αησται! Βοήθεια! Ένας καβαλλάρης κατέφθασε συγχρόνως καλπών.

— Ά κύριε μαρκήσιο, φώναζε ο Λαντερό. Έκλεψαν την μαρκήσια.

Ο μαρκήσιος Σένκ-Μάρς είχε προφθάσει να συλλάβη τον Λαφεμά.

— Ποι την πηγαίνουν; τον ρώτησε.

Ο Λαφεμά βλεπόν ότι διέτρεχε τον κίνδυνο να θανατωθή από αυτήν.

— Έλάτε! Σας πηγαίνω άμέσως εκεί που την οδηγούν!

Και έφερε τον μαρκήσιο σπείδων σ' ένα παλαιό μέγαρο της όδου Άδγονστίνων. Στο μέγαρο τοι έπισκόπου Λουσόν.

Εσπληξε σ' ένα δωμάτιο. Η πόρτα πίσω έκλεισε άποτόμως ένό συγχρόνως ο Λαφεμά έξαφανίζετο σάν να τον κατάπνε η γή.

Ο Σένκ-Μάρς όρμησε προς την πόρτα και προσπάθησε λυσσάντας να την άνοιξη. Έπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Στο τέλος λυγμοί τον κατέλαβον και έπεσε κλαίοντας:

— Μαριόν! Άγαπημένη μου Μαριόν!

XXXIV

Η ΤΡΙΤΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Το πρωί εκείνο ο έπίσκοπος του Λουσόν νομήλησε διά μακρόν με τον μυστηριώδη πονκίνον πατέρα Ιωσήφ, ο οποίος παλαιά έπισκέπτετο. Και όταν έμεινε μόνος έμεινε σκεπτικός και μονολώνων:

— Η πονηρία και η ισχύς είναι δύναμεις να κυβερνή κανείς. Άλλά διά να νείς ισχυρός πρέπει να πετάξη μακριά την θρησκείαν άδυναμίας.

Και ο Ρισσελιέ έφραγε το βλέμμα του.

— Άπόψε, θα κοιμηθ' στην Βασιλίστα.

χίου χάστου.

— Έλαβα χθές το σημείωμα αυτό. Άντε ο Λαφεμά δεν έφάνη. Τούτο σημαίνει ότι ο Λαφεμά δεν έφάνη.

Ο Ρισσελιέ ήγέρθη.

— Ν' άπαλλαγώ των παιών! είπε. Έπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

— Αυτό το μείδιμα θα με κολήσει, είπε ο Ρισσελιέ.

Ο Έρως και το πάθος έλαμπον στί έλπί του Ρισσελιέ.

Και ύπαγορεύοντος του Ρισσελιέ, ο βασιλεύς έφραγε και υπέγραφε δύο διαταγάς διά τους οποίους έφωτισετο και άπληθευότο άνοήτως ο Σένκ-Μάρς και ο Λαφεμά.

Στο δωμάτιο 14 του Πύργου των Θησαυρών στην Βασιλίστα κρατείται ο πρίγκιπ Κονδέ.

Είναι γκίτα σείληφοβίσιτος και ο φυλακισμένος έχει πληρώσει στο παράθυρο της φυλακής του παραδεδομένος σε σκέψεις.

Σε λίγο ο πρίγκιπ διέκρινε ένα άνθρωπο ο οποίος περπατούσε κοντά στα όγκρωματα της Βασιλίστας ρίπτον το βλέμμα από καιρού σε καιρό προς το παράθυρο της τρομεράς φυλακής.

— Καλά! άνέκραξε. Που είναι ο πατέρας Προτιμώ τον πέλεν από τα χείλη σου!

— Όχι! άνέκραξε ο Ρισσελιέ. Δεν θ' άνέβης στο Ικρίωμα σου. Θ' άνεβή ο έραστής σου.

Ο Σένκ-Μάρς εινε σ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Ο Ρισσελιέ παρέτηρησε κατά πρόσωπο την άρχαία Μαριόν:

— Σας άρέσει τώρα ο τρόπος, με τον όποιο όμιλά;

— Όμιλείτε ως κατάσκοπος. Και αν ήταν έδω εκείνος θα σας έδιδε την πρέπουσαν απάντησιν, την όποια άναγκάζομαι να σας δώσω έγώ!

Και έγειρούσα το χέρι της κατέφερε ράμμα κατά της παρειάς του δονατός.

Ο Ρισσελιέ δεν έκινήθη. Το βλέμμα του μόνο έγινε άγριο και άπειλητικό.

— Έξέλθετε, είτε η Μαριόν.

— Έξέρχομαι! άλλα γνώριζε ότι την στιγμή αυτή κατωδύσσε τον Σένκ-Μάρς. Θα άποβήν από το χέρι του δημίου.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Κατ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

— Μήπως είναι φίλος; σκέφθηκε ο Κονδέ. Μήπως ζητή να συνεννοηθ' μαζί μου;

Και άποσυνθείς έγραψε γρήγορα μερικάς λέξεις και διαλόσας ένα χρυσούν νόμισμα στο γραμμένο χαρτί το έπέταξε προς τον άγνωστον ο όποιος έσπινε και το πήρε.

Συγχρόνως έπρεσαν δύο πυροβολισμοί, και άμέσως όμοροντία άκούσθηκε. Ο άγνωστος χάθηκε στο σκοτάδι.

— Τόν σκοτώσαν, άραγε; σκέφθηκε ο Κονδέ.

Δέν προφθάσε να τελειώση την σκέψη του και ο διοικητής της φυλακής κ. δέ Νεβίλλ με πολυάριθμο φρουρά έσπληξε στο δωμάτιο.

— Υψηλότητα, άκολουθήσατέ με. Θα σας άλλάξωμε το δωμάτιο, διότι αὐτό που έχετε είναι πολύ ευάερο! Και τοινοτορόπως πλέον δεν θα εκθέτετε και τους διαβάτας σε κινδύνους.

Ο άνταλλάξετε διαμέρισμα με τον κρατούμενο του τετάρτου διαμετίου του Φρέατος.

Ο δεσμώτης του τετάρτου διαμετίου του Φρέατος δεν ήταν άλλος από τον δυστυχ' όδο κ. της Άγκουλέμης, ο όποιος εγκαταλειμμένος πλέον από όλους άρχισε να σκέπτεται ότι από τον θάνατο έπρεπε πλέον να ζητήση όμι μόνον την ιδιχή του άνάπασι άλλα και την ευτυχία της κόρης του, την όποια, έσκέπτετο, ότι θα έπαιον να καταδιώκουν άμα αὐτός εξέλιπε.

XXXV

ΤΡΙΤΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ο Ιπότης Καπεστάν κατέλυσε στο ξενοδοχείο της Έκαλ'ης Συναγής της Μάστορ Γκαρό όπου και έπαυσε τον καλό του Κογολίνο.

Ολόκληρη την ημέρα ο Καπεστάν την κατανάλωσε στο να τρέχη δεξιά και άριστερά προς άνέμεση της Γκέλλας. Η χαρά που αισθάνθηκε στο Έφ' άρχισε να διαλύεται.

Στην άρχή του φάνηκε ότι η έλπίδα και μόνη ότι δεν έλασε για πάντα εκείνη την όποια άγαπούσε ήταν άρεσθη και την ευτυχία του.

Όχι μόνον δεν είχε γίνει μαρκήσια Σένκ-Μάρς άλλα και ήταν σχεδόν βέβαιο ότι δεν θα έγινε ποτέ. Έπειτα η Γκέλλα ήταν παρ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Αλλά ο Καπεστάν δεν ήταν από εκείνους που ήσανόζον με τας σκέψεις.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Με άγαπ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

ΑΚΡΙΒΟ ΣΚΥΛΛΙ

— Τί βορμώσκαλλο!
— Μοι στοιχίζει πενήντα χιλιάδες δραχμές.
— Τό τέρας! Όχι-δά!

— Ναι, γιατί μία φορά δάγκωσε τη γάτα μας μεταλλάρινας... κι' έπλήρωσα άποζημίωση!

ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σ' ένα ξενοδοχείο. Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Πελ' αὐνός πάλαι χωρίς να κατορθώση τίποτε.

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Διασχίζοντας την κοιλάδα του Χουάν, το τραίνο πολυτελείας που έφυγε το προηγούμενο βράδυ από το Χανκέου, διευθυνότανε προς το Πεκίνο.

Ήταν η ώρα του δειλινού, που είχε η ώρα του προγεύματος κατά τα έθιμα των βαρβάρων με της γλωσσές μορφές. Μέσα στο βαγόν, ρεστωράν, νεαροί κινέζοι, μεταμορφωμένοι σε γκαρσόνια του μπάρ, με μαύρα πανταλόνια και άσπρα σακάκια, εκτελούσαν την υπηρεσία. Έδειχναν μια πολύ λεπτή διακριτικότητα. Τα μικρά μαύρα τους μάτια, στραβοκινούσαν με μετριοφροσύνη, ανάμεσα στα καταβαρμένα βλέφαρα, προς την ζουληγμένη μάζα που τους χρυσίμενε για μύτη και τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους, έμεναν κλεισμένα μέσα σε μιαν έκφραση σοβαρότητας και επιφυλακτικότητας.

Μολαταύτα, αυτοί οι αξιόλογοι υπηρέτες, δεν άφηναν ευκαιρία στην κοινή, να μη φταρνίζονται με καταφρόνια μέσα στην πατελιέρα, που επρόκειτο να παρουσιάσουν στους ξένους διαδρόμους.

Στην πραγματικότητα, οι τελευταίοι αυτοί, ήταν ελάχιστοι, εξ αιτίας της καλοπροαίρετης ελλείψεως ασφαλείας, που βασιλεύει στο εσωτερικό της Κίνας, από την εποχή που το Ουράνιο Κράτος είχε την ευτυχία να μεταμορφωθεί σε μια αλλόκοτη δημοκρατία, β-που παράδειγμα αντίπαλο συνήθως άρχηγοί ληστοσυμμοριών, διαμορφώσαν την τιμή να υποκαρπύουν τους νόμους και να λεηλατούν τους ανθρώπους.

Ήσαν εκεί μέσα αρκετοί βιομήχανοι από διάφορες χώρες, αναγκασμένοι να ταξιδεύουν για της υποθέσεις των ένας νεαρός διπλωμάτης κι ένας γέρος ιεραπόστολος, που κι' οι δύο τους πήγαιναν στην μακρινή τους θέσεις.

Έίλος, σ' ένα ιδιαίτερο τραπέζι, ευτυχώς που ήταν ελεύθερο ν' ανταλλάσσουν χωρίς επιρροή τα χαμόγελα και τα γλυκόλογά τους, ήταν καθισμένοι ο Ζάκ και η Ζερμαίν Λαγκλουά, δυο νεόπαντροι, που μένανε συνήθως στη Σαγκάη και θέλανε να γνωρίσουν το εσωτερικό της χώρας. Αυτοί ήταν οι μόνοι που ταξιδεύανε για το κέφι τους. Οι άλλοι βάρβαροι με της γλωσσές μορφές, ήταν σοβαροί, σχεδόν συλλογισμένοι.

Έκανε μια ζεστή τρομαχτική' ο ήλεκτροκοί άνεμιστήρες ρουθούνιζαν σιγανά στην γωνία.

Ανάμεσα από τα στόρια διακρίνονταν οι αγροί του ρυζιού, που αντιφεγγίζανε κάτω από τον φλογερό ήλιο. Η φύσις όλη, λές και ήταν δοθισμένη σε μια κουραστική αποχαύνωση. Καθ' ήλως του προγεύματος, οι περισσότεροι ταξιδιώτες, αισθανθήκανε τους εαυτούς των κυριευμένους από μια γλυκερά νόση, όταν ξαφνικά ένα απότομο σταμάτημα του συρμού, τους έκανε ν' ανατιναχτούν. Τό τρανταγμα ήταν τόσο απότομο, που τα ποτήρια και τα πιατικά κατακυλίσανε στο πάτωμα. Σίγουρα κανένας εκτροχισμός... μα σε ποιά αιτία να τον αποδώσει κανείς...

Η αμφοβία δέν βάσταζε και πολύ. Ήδη μια δωδεκάδα ληστών εισέβαλλε μέσα στο βαγόν-ρεστωράν.

Είχαν άγριες όψεις και κραδαίνανε μ' ένα πολύ δυσάρεστο τρόπο τα σπαθιά τους και τα πιστόλια τους.

— Πάνω τὰ χέρια! φώναζε αποφασιστικά στην αγγλική και στην γαλλική, εκείνος που φαινότανε ο αρχηγός της συμμορίας, δείχνοντας μ' αυτόν τον τρόπο πως είχε κάποια μόρφωση.

Αναυδοί, οι φτωχοί βάρβαροι με της γλωσσές μορφές, που δέν είχαν άλλα όπλα για να υπερασπισθούνε παρά τα πηρούνια και τα μαχαίρια του φούτου, υπακούσαν στη διαταγή αυτή, με μια συγκινητική σύμπτωση, ενώ οι κινέζοι μπόυ πηδούσανε από τα παράθυρα και φεύγανε μέσα στους άγρους, συνοδευόμενοι από τους υπαλλήλους και τους τακτικούς στρατιώτες, που ήταν επιφορτισμένοι να εξ-

Ανεγνώρισαν τον κινέζο από το καθίσμα του οποίου είχαν αγοράσει από καιρού ένα κολλέ...

σφαλίσουν την φύλαξη του συρμού. Ταυτοχρόνως, οι ληστές ψάξανε τους αιμαλώτους τους λεπτομερώς. Αφού πρώτα βεβαιωθήκανε πως δέν είχε κανένας ούτε ένα κρυμμένο όπλο, τους ληστέψανε με πολλήν ευγένεια και χωρίς να βιαστούνε διόλου. Όταν το εγχείρημα τελείωσε, ο αρχηγός της συμμορίας επέστρεψε στους δυστυχισμένους τα χέρια και αλάιστα τους διέταξε με ειρωνεία ν' αποτελειώσουνε το πρόγευμά τους, αν τους βαστούσε η καρδιά τους.

Πρόσθεσε μάλιστα πολύ ευγενικά: — Ονομάζομαι Τσου—Σου—Μέν και είμαι ήδη πολύ γνωστός, επειδή έβασαχό το έπαγγέλμά μου με μεγάλη τιμότητα. Γι' αυτό πούμε την αλήθεια, είμαι απελπισμένος για λογαριασμό σας, γι' αυτό το μικρό συμβάν το ίδιο υπορούσε να συμβεί και μ' άλλους. Ήταν απλώς ένα ατύχημα!... Αλλά μην ταράζεσθε άδικα. Δέν είμαι καθόλου χαλός άνθρωπος και δέν θα σας κρεμάσω, ούτε θα σας δέσω, παρά στην εσχάτη ανάγκη: στην περίπτωση που δέν θα μού καταβλήσουνε τα λύτρα σας ή στη σοβαρότερη άδικα περίπτωση που οι αντιπρόσωποί σας στο Πεκίνο, θα έκαναν χρήση εναντίον μου απειλών ή προδοσίας... Μα έχω την ελπίδα, τόσο για σας όσο και για μένα, πως όλα θα κανονιστούνε

χαυιάσια μεταξύ μας.

Αφού τὰ είπε όλα αυτά ένα γέλιο γέλασε με κάποια ξεχωριστή γοητεία κρατάς του, που τον ακούσανε σπουδαίοι. Έπειτα το βλέμμα του σταμάτησε στο νεαρό ξενόφιλο.

Ο Ζάκ και η Ζερμαίν, μόλις πέσανε τη κατάπληξη, ανεγνώρισαν στο πρόσωπο αρχηγού του, τον κινέζο, από το μικρό όπλο, αγοράσαν προ καιρού ένα μικρό Τσεμιντάς σύγχρονα η Ζερμαίν, που ως εξ' ενστικτού πίσω από τον αυχένα

Ο Τσου—Σου—Μέν, με ύψος καμιά κό, τους πλησίασε και είπε:

— Με γνωρίζετε, χωρίς άλλο... Νά λοιπόν μια χαριτωμένη μικρή παρτίδα για ένα ταξίδι του γάμου!

Κατόπιν, αποτεινόμενος ειδικά στο Ζάκ, είπε:

— Τὰ συγχαρητήριά μου! Ήσαν πολύ γοητευτική...

Στασιμμένος ο νεός, δέν ήξερε τί ν' απαντήσει.

Ο Τσου—Σου—Μέν, επανέλαβε με θαυμάσια φωνή:

— Θα μπορούσατε, κύριε, ν' ανακτήσετε μεσώς την ελευθερία σας... Είμαι ένας ψυχρός εκ φύσεως και συμβολιστής των ποθέσεών μου...

Τότε ο Ζάκ, που ξαφνικά κατάπληξη ήθελε να καταλήξει ο καταρτισμένος του λήτης, φώναξε ν' αγανακτήσει:

— Δέν ντρεπόσατε λοιπόν, να μού πείτε μια τέτοια συμφωνία; Για ποιά να με περνάτε;

— Σκέπτεσθε σαν ένα μικρό παιδί, ο Τσου—Σου—Μέν με τραγική φωνή:

— Μου μάθη να μη φανίσωμαι ευγενής, αλλά ή άλλοιως ή κυρία θα γίνει δική μου. Τότε ο Ζάκ, που νοιάζομαι ποιά είναι η θέληση των κοριτσιών, έβρε μονάχα που είνε ζήνες—αλαφρομυαλές και ζήνοιαστες ζήνες—τίποτα περισσότερο εξόν απ' αυτό.

Στάθηκε μπρός μου, υποκλήθηκε και μούδωσε μονάχα μια ματιά. Και μένα απόμεινε μέσα μου το άσπρο του ματιού της, έτσι απλό και σωπικό, σαν ήρεμη νύχτα ή σαν πρωινό πουρέται δίχως όνειρα του ύπνου για ξεδιάλεγμα.

Μονάχα τ' άσπρο του ματιού της μπήκε μέσα μου... Το μαύρο, μ' όλες της σχηματίες του και τα όνειροπολήματά του, χάθηκαν κάπου μακριά, δίχως να σταματήση πάνω στα κελιά καλλιάν μου.

Χαίρετε, λέω. Έρχόσαστε από πολύ μακριά...

Ναι, έρχομαι από πολύ μακριά... Τι όμορφα πραγματικά που γέλαγε! και πόσο όμορφα ήτανε όλα γύρω μας! Πήρα και γώ το γέλι της μέσα στο δικό μου.

Είνε ανοίξω... Θα θέλατε να κάνουμε τρέλλες; ούτως.

Είλας πάλι... ύστερα ξάφνου γίνηκε σοβαρός.

Σήμερα θάψω την παλιά σας γνωριμία!

Το γέλι της αποταβήχτηκε απ' το δικό μου και πώς σκέπτομαι.

— Την παλιά μου γνωριμία; Κι' ύστερα: Ναι, ναι... απαντάω απλά και χαμογερούμενα, την παλιά μου γνωριμία. Ήταν πάντα άμορφη και περφόρνη...

Μουρίσε μια ματιά γεμάτη απορία.

— Το λέτε τόσο απλά αυτό! μουρούρισε.

— Λοιπόν πείτε: ξανάλλω και παίζω ένα παιχνίδι στα χέρια μου. Το λέω απλά; πώς θέλατε να το πώ;... Χι-χι-χι...

— Αίτες μέρες πρωτότερα ουδεις παραγγέλει χαρτιά για σάς, φώναζε απότομα κι έσπινε σύντομα μακριά.

— Ουαί... η αλήθεια κοπέλλα ξεγλύστρησε από μένα. Είχα βέβαια γράψει καλλιάν.

Και πώς έπρε αυτό: «της πρωτογενούς στιγμής έστειλε χαρτιά για μένα!» Χι-χι-χι. Όσο ζούσε, δέν μούσπελνε κατι τέτοιο, τώρα που πέθανε με χαρτιά απ' τον άλλο κόσμο.

— Ο Θεός να τους φωτίει... Ήταν ανοίξω! κι αυτή είχε πεθάνει... Τράβηξα το δρόμο μου. Τιποτ' άλλο εξόν απ' αυτό.

ΣΑΡΑ ΠΕΤΙΤ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

INTERMETZO

Απόμεινα...

Όποτε σιμά στο μεσημέρι, ούτε προς το σουρπο... μονάχα απόμεινα. Ένα απόμεινα, απ' κείνα που τρέβανε την ψυχή σ' ατέλειωτη απαντοχή κι' ακατανόητη νοσταλγία. Ένα απ' κείνα τ' ανοιξιάτικα απογεύματα, στην ώρα που ο ήλιος παίζει ανάλαφρα με της πλούσιες φυλλοσιές των δέντρων κι' είνε όλα γαληνεμένα... Τόσο γαληνεμένα κι' όμορφα, ώστε μονάχα η αγάπη λείπει για να πεθάνη κανείς.

Καθόμουναι καί δά, πάνω σε μια μεγάλη πέτρα, που λές και βρέθηκε στο δρόμο μου για τόσο τον σκοπό, και δεχόμουν πάνω μου όσο μπορούσα περισσότερο ήλιο... δίχως έγνοιες και συλλογές.

Κι' έβλεπα, μέσα απ' την ήλιόλουστη έκταση ξεπρόβαλε κάποια άψηλη κοπέλλα, με σέλιτες κινήσεις και με δυο λακκάκια πάνω στα μάγουλα... δυο λακκάκια γινόμενα από ένα αλαφρόμυαλο και δίχως σκέψη γέλιο που πληνόταν διαρκώς πάνω στη μορφή της.

Ποιά νάταν λοιπόν αυτή η πεταλούδιτσα, που έρεε τόσο χαρούμενα να πετάει γύρω στα άνθη και της χαμοσιές;

Δέν ήξερα τ' όνομά της. Δέν νοιαζόμουναι να ξέρω τ' όνομά της. Είμαι πολύ περασμένος πιά στα γρόνια, για να νοιάζομαι ποιά είναι τ' όνομα των κοριτσιών. Εβρε μονάχα που είνε ζήνες—αλαφρομυαλές και ζήνοιαστες ζήνες—τίποτα περισσότερο εξόν απ' αυτό.

Στάθηκε μπρός μου, υποκλήθηκε και μούδωσε μονάχα μια ματιά. Και μένα απόμεινε μέσα μου το άσπρο του ματιού της, έτσι απλό και σωπικό, σαν ήρεμη νύχτα ή σαν πρωινό πουρέται δίχως όνειρα του ύπνου για ξεδιάλεγμα.

Μονάχα τ' άσπρο του ματιού της μπήκε μέσα μου... Το μαύρο, μ' όλες της σχηματίες του και τα όνειροπολήματά του, χάθηκαν κάπου μακριά, δίχως να σταματήση πάνω στα κελιά καλλιάν μου.

Χαίρετε, λέω. Έρχόσαστε από πολύ μακριά...

Ναι, έρχομαι από πολύ μακριά... Τι όμορφα πραγματικά που γέλαγε! και πόσο όμορφα ήτανε όλα γύρω μας! Πήρα και γώ το γέλι της μέσα στο δικό μου.

Είνε ανοίξω... Θα θέλατε να κάνουμε τρέλλες; ούτως.

Είλας πάλι... ύστερα ξάφνου γίνηκε σοβαρός.

Σήμερα θάψω την παλιά σας γνωριμία!

Το γέλι της αποταβήχτηκε απ' το δικό μου και πώς σκέπτομαι.

— Την παλιά μου γνωριμία; Κι' ύστερα: Ναι, ναι... απαντάω απλά και χαμογερούμενα, την παλιά μου γνωριμία. Ήταν πάντα άμορφη και περφόρνη...

Μουρίσε μια ματιά γεμάτη απορία.

— Το λέτε τόσο απλά αυτό! μουρούρισε.

— Λοιπόν πείτε: ξανάλλω και παίζω ένα παιχνίδι στα χέρια μου. Το λέω απλά; πώς θέλατε να το πώ;... Χι-χι-χι...

— Αίτες μέρες πρωτότερα ουδεις παραγγέλει χαρτιά για σάς, φώναζε απότομα κι έσπινε σύντομα μακριά.

— Ουαί... η αλήθεια κοπέλλα ξεγλύστρησε από μένα. Είχα βέβαια γράψει καλλιάν.

Και πώς έπρε αυτό: «της πρωτογενούς στιγμής έστειλε χαρτιά για μένα!» Χι-χι-χι. Όσο ζούσε, δέν μούσπελνε κατι τέτοιο, τώρα που πέθανε με χαρτιά απ' τον άλλο κόσμο.

— Ο Θεός να τους φωτίει... Ήταν ανοίξω! κι αυτή είχε πεθάνει... Τράβηξα το δρόμο μου. Τιποτ' άλλο εξόν απ' αυτό.

ΤΙΤΟΣ ΝΟΥΣΛΑΣ

ΨΥΧΟΥΛΕΣ

Μικρές ψυχούλες, μιαν αυγή που ξημάτε μονάχα και δρέψατε το θάνατο στην νεότης τη χαρά, για σάς ή μοίρα σπλαχνική κι' όχι σκληρή, φάνηκε μιά φορά...

Μικρές ψυχούλες, μιαν αυγή που ξημάτε μονάχα κι' όμως τον πόνο νοιώσατε άκέρηα μέσ' σ' αυτή. Μέσ' στ' άπειρο που τρέχετε, άχ! να θυμάστε τήχα τη ξήση σας αυτή;

ΒΙΟΛΑ ΘΕΩΝ

ΑΓΑΠΗ...

Αγάπη!... Μή τρυπας πιά την καρδιά μου, κι' απόστασα τόν πόθο σου να νοιώθω. Θέλω να νιώθω μέσα μου τόν πόθο που παντοκράτορας μένει βαθεία μου...

Φύγε σκληρή για πάντοτε μακριά μου με τό κοπάδι της ψευτιάς το νόθο. Αγάπη!... Μή τρυπας πιά την καρδιά μου, απόστασα τόν πόνο σου να νοιώθω.

Πλήθη σαν τα κοκκά της κρύας άμμου μπροστά σου τὰ αισθήματα μου άπλώθω, μιά σύ, κακά, τόν πόθο μου πόνθο μαζί μ' αυτά κυλάς. Τρονή κυρά μου, Αγάπη, μην τρυπας πιά την καρδιά μου!

ΜΥΡΙΝΗ

ΕΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ένα τριαντάφυλλο έδουε ευωδιάζοντας πάνω στα πονεμένα σου τὰ στήθη το βράδυ που ξανάφθες μόνη, τρέμοντας, κι' ο πόνος σου σε ρόδα αποκοιμήθη.

Το βράδυ που ξανάφθες, αφού ξήτηρες μάτια, γελώντας ψεύτικα, τη λήθη, ένα τριαντάφυλλο έδουε ευωδιάζοντας και σ' ευοδίες ή θλίψη ελπιμονήθη.

Και συλλογίστηκα άφρονος πως ήσουνα και σύ χλωμή μου, κάποτε ένα ρόδο. Κάποτε... κάποιαν Άνοιξή πως ήσουνα, θλιμμένη μου, ένα ρόδο...

Και μού έταξες πως ρόδα θα ξανάφθες... μιά ήρθες άργά, κι' εοίγησε ή χαρά μου κι' εστάλαξαν τὰ δάκρυά μου: δροσιά στα μάτια που έδωσαν και δέ θα ξανανθίσουν στην καρδιά μου...

Ι. ΣΟΣΤΡ

ΣΑΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Φουντώνει, δόλογο ο χορός, μέσ' στη μεγάλη σάλα, στοίφοιροίζουν σαν τρελά ξενόγλωσσα γέλαστά, πλύνουν τροφή τους τη χαρά, το γλέντι, μ' είνε κι' άλλα ποθήσαν να θρούν τη ληριονιά δσ' ο χορός βαστα...

Κι' ανάμεσα στις δημοφείς μιά ξεχωρίζε μονάχα: μιά πυργοδέσποινα ξανθή, με μάτια τρυφερά, που στά δεκάξη χρόνια της δέ γνώρισε τόν πόνο, και που πετὰ έδώ κι' εκεί τρυφώντας τη χαρά...

Μα είνεα πρωτόγαλτ' ή μικρή μέσ' του γλέντι, τούτο το σάλο, κι' όλο την σφίγγει ο δημοφής περφότος φλογρά, κι' ή πεταλούδα ή χαρωπή με σπαργαμμένο γέλιο...

Ένοωσε πως στη φλόγα του, έκαψε τὰ φτερά!

ΛΕΥΚΗ ΑΓΚΑΘΗ

ΑΓΑΠΕΣ...

... Λεπτοκαμωμένη, δειλή, με κορμί άφρόπλαστο, νεαρόνιο... Έν' άγγελικό, τόσο δά, προσωπάκι, με δυο γλυκά καταγάλανα ματάκια, που σε κοιτάζαν με φόβο, ύμωφες, όλοζάνθες μουκλίτσες, που ξεγύονταν γύρω απ' τη γλωμτή μορφή της σαν φωτοστέφανος άγίας, προσδίδοντας της μιαν έκφραση μαρτυρική, θεία...

Φτωχή μικρούλα!... Πόσες φορές δέν σ' έσφιξα παράφορα στην άγκαλιά μου, με την πρωτογνώριστη εκείνη φοκιάσι, που μού παρέλυνε την καρδιά και τὰ μέλη, πόσες και πόσες φορές δέν σου φιδύισα τραυλίζοντας από ήδονή:

— «Γλυκειά μου, δέν θα σε ξεχάσω, όχι, δέν θα σ' άφίσω ποτέ!...»

Αγέρωχη, επιδολητική, γεμάτη ζωή και χάρι, με γέλιη κατακόκκινα, πορφυροδαμμένα, μάγουλα σαν ρόδα του Μαριού, γέλιο άφρονόχο κι' άνησυχο, τοικυριασμένο βλέμμα. Άχόρταγη πάντα κι' ήδονική, τρελλή απ' το γλυκό μεθύσι, μ' έσφιγγε στην άγκαλιά της τόσο, που μού πανόταν ή αναπνοή—και μισοκλείνοντας τὰ μάτια με ούτούτες: — «Θά μ' άγαπάς; Θά μ' άγαπάς πάντα γρούσ μου άγόρι;»

— «Ναι, ναι, σένα μόνο θ' άγαπώ, ώπου να πεθάνω!» της απαντούσα με τρεμάμενη φωνή...

... Χλωμή και πικραμένη πάντα, παρθενική σαν λευκό κρίνο και μακρονή σαν άσπείρη, παρήγορη, γλυκιά σαν άγγελος, όχι του κόσμου τούτου!... Μυριοβόλητη ή όνειρεμένη, με μάτια βαθεία, σκοτεινιασμένα, έτοιμα θορύβει να κλάψουν, άλικά μικρά χειλάκια, έτοιμα ν' άφίσουν ένα λυγρό!... Και τρυφερό, γαληνεμένο βλέμμα, που ως τὰ κατάβαθα έβθανε της ψυχής μου, σαν τυλίγε τὰ μπράτσα της στο λαιμό μου, και με ρουτούσε με φωνή γεμάτη παράπονο:

— «Κακέ, θά μ' άγαπάς λοιπόν πάντα έτσι, ή θά με ξεχάσεις και μένα γρήγορα σαν όλες τις άλλες;...»

Κάτι παρβουίσε στιγμές, δέν μπορούσα να συγκρατήσω ένα δάκρυ... Έσφιγγα πάνω μου το εύθραυστο εκείνο πλασματάκι, πιά του δοκιάζονα παντοεινή λατρεία... Κι' όμως ζούσα εύτυχης στην παγκρατικότητά του όνειρου μου, αφού τόσο καλή ήτα είχα τρυφώνη στη στήν πλάτη του!...

Κι' όμως πέσαναν τώρα όλ' αυτά για πάντα... Η ζωή, με συνεπήρε από διάδη πόνου, με μέθωσε από σφικταγκάλασμα της!... Χαθήκαν ή άγάπες μου εκείνες, ή τόσο τρυφερές και πανίσχυρες, διαλύθηκαν σαν όνειρο, σαν κανόνες, αφού για λίγο μόνο καρό φωτισαν τόν δρόμο της ζωής μου!... Ο Χρόνος, οριζόμενης κι' αμειλικτος καταλότης, πέσας από πάνω τους και της έδωσε για πάντα... Έσφίγγαν άδουδα, πεταγμένες σε μια γωνιά του αντημονικού μου, ύμωτα κι' αυτές των καιρών, τών περιστάσεων, της ζωής, των τώντων του ώριού...

Γ. Ι. ΣΤΡΟΥΜΠΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

Συμμορφούμενοι προς την παράκλησιν πολλών αναγνωστών μας παρατείνουμε επί ετά ακόμη ημέρας την προθεσμίαν διά την απόκτησιν της Μικράς μας Βιβλιοθήκης αντί 5 δοχ. μόνον δι' έκαστον τόμον. Μετά την λήξιν της προθεσμίας σδμεμία παραγγελία θα ληφθή υπ' όψιν. Σπεύσατε να επωφεληθίτε της ευκαιρίας εν όσφ είνε ακόμη καιρός.

Πόλα Νέγκρι, Θεσσαλονίκη. 'Αποστείλατε έντός φελλού.—Ε. Κολοκύθαν, Λαμία. 'Επιστολή και χρήματα 26)12 δέν ελήφθησαν. «'Ανθρώπινες Μαριονέτες» αποστέλλονται.—Π. Κουράνη, 'Εδεσσαν. Τό βιβλίον πού ζητείτε δέν γνωρίζομεν αν υπάρχει εις την ελληνικήν.—'Απόστ. Σλλαβήν, Λαύριον. Τό γράμμα σας μάς συνεκίνησε πολύ. Εύχαριστούμεν θερμώς γιά τά καλά σας λόγια.—Μ. Παπαδόπουλον, Καστορίαν. 'Η αποστελλομένη συνεργασία συνδρομητών, τίθεται υπό κρίσιν και εγκρινόμενη δημοσιεύεται.—Ε. Μπαλίζον, 'Αμφίλοισαν. 'Εξάμηνος συνδρομή δοχ. 65.—Π. Βύλλαν, 'Ενταύθα. Οί τόμοι Μικράς Βιβλιοθήκης στοιχίζουν δοχ. 5 έκαστος.—Ι. Λιάμην, Δράμαν. Αυτούμεθα πολύ μη δυνάμενοι να συμμορφωθώμεν προς τάς συστάσεις σας.—Ε. Τελέτην, 'Ενταύθα. Αυτούμεθα μη δυνάμενοι να σας δώσομεν την πληροφορίαν πού ζητείτε.—Γ. Σαρούην, 'Ενταύθα. Τελυταία επιστολή σας ελήφθη. Αί 10 δοχ. είνε εις την διάθεσιν σας.—Τ. Νικολόπουλον, Καλάμας. Τά βιβλία αυτά δέν μάς χρειάζονται.—Δ. 'Ιωάννου, Λάρισαν. Βιβλιοδεσία έκάστου τόμου δοχ. 75. 'Ανταποκριτήν έχομεν. Εύχαριστούμεν θερμώς. Βιβλία εστάλησαν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ

Α. Τάχαρη, Φυγαλείαν. Εύχαριστούμεν δι' ενεργείας σας. Συνεστήσαμεν τά δέοντα. Παρακαλούμεν, τηρήσατέ μας ενημέρους αποτελεσμάτων.—Σ. Μαϊόπουλον, Θεσσαλονίκη. Εύχαριστούμεν θερμώς διά λεπτομερεστάτην έκθεσιν. Τηρήσατέ μας ενημέρους δι' ημέραν άφίξεως περιοδικού.—Δ. Τσιντολιαν, Τσίτολιν, Γ. Γεωργούτσον, 'Αμφισσαν. Εύχαριστούμεν θερμώς.—Δ. Βελεγράσην, 'Ιράκλειον. 'Η έκθεσίς σας στερείται ακριβείας. Συμμορφώθητε προς τάς αποστολείσας οδηγίας.—Γ. Μαζαράκη, Μεταξάτα. Συνστήσατε τά δέοντα εις τόν πρόκτορα και αναφέρατέ μας αποτελέσματα. Εύχαριστούμε θερμώς.—Χ. 'Αβανιανόν, Μυτιλήνη. Εύχαριστούμεν θερμώς δι' ενεργείας σας. Διά τό σύστημα τών δελτίων, δέν υπάρχει γενικών μέτρων, ως ήδη εγράφαμεν. Συνεννοήθητε αυτοπροσώπως.—Γ. Βορσενόλ, 'Αρταν. Εύχαριστούμεν θερμώς.—Π. Κατσούλην, Μεσολόγγιον. Εύχαριστούμεν θερμώς.—Γ. Γαώγκον, Γρεβενά. Εύχαριστούμεν θερμώς δι' ενεργείας σας. Περί της έγγραφης συνδρομητών σας παρατέμνομεν εις την σταλείσαν εγκυλίον μας.—Α. Ράστην, Σέρβια. Εύχαριστούμεν δι' ενεργείας σας. Φωτογραφίας δέν δημοσιεύομεν.

ΕΞΕΔΟΘΗ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

0905

ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

«Τό βιβλίον αυτό δικαιούται ν' αξιώση ξεχωριστή θέση ανάμεσα στη λογοτεχνική μας πρωτότυπη παραγωγή της τελευταίας δεκαετίας, γιατί αποδίδει υπέροχα της άνησιχίας και της τάσεως της άρρωστης μεταπολεμικής ψυχής, γιατί χαράσσει αναγλυφικά της αδυναμίες, και της νοσταλγίας και της λαχτάρας και της απογοητεύσεως και τούς εσωτερικούς αγώνες τών ήττημένων της σύγχρονης σκληρής βιοπάλης».

«ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ»

‘Η ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τά επικίνδυνα μικρόβια. Διαλύει τάς ξένας ούσίας και υπολείμματα τών τροφών δίδουσα εις τούς δδόντας την φυσικήν των λαμπρότητα και λευκότητα. Δοκιμάσατε την Κόλυνος. Είναι εξόχως δροσιστική. ‘Εν έκαστο-στόμετρον επί ξηρής ψήκτρας άρκει.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

205

*Μοναδική δια τα
εκαθμένα χέρια τα
χείρη. Προληπτική
και θεραπευτική.*

ΟΙΑΤΡΟΙ

‘Ατυχό Μανιατόπουλο. ‘Η σύφιλις δέν έχει σχέση με την ασθένειάν σας. ‘Όλα αϊ αναγραφόμενα επί της παρώσεως αυτών προέχοντα από την παρική θεραπεία της βλεννορίας. Δέν ή παρούσα στήλη τού οικονομικού κοινού κατάλληλος να σας υποδείξω δημοφιλώς τάς θεραπευτικάς μεθόδους έκάστην επίλογον, όπτε άρμόζει να είνε στήσσι όνομαστικώς τόν κατάλληλον τρόπον, όότι θεωρούμεν όλους τούς άρρωστους ειλικρινείς και ίκανούς να σάς βοηθήσοι. Να υπάγετε τού ταχέστερον εις άσθενήτρον, να ακολουθήσετε τού διγνώστερον νομ μεθοδικήν θεραπείαν διά να απαλλαγώ και ίνα μη υποφέρετε σοβαρότερον πόνον όλοζών έτών, ότε ή γυναικίς ή κνοποίησης θα είνε αποδυσχερής.

Νίτσαν Ν., 'Ενταύθα.—Κατά την χήν τών εμμήνων ν' αποφεύγετε τήν καί την ορθοστασίαν. Προς καθήκοντα πόνων θερμά έπιδόματα και μίαν άσπρον προσίαν και έσπέρας. Μετά την άπαλλαγή λαμβάνετε έν κοχλιάριον σούπας μαρμελάδας και έσπέρας Sirop iodure de fer έκατό τρωχρήν και τό θέρος ύδροθεραπείαν έκ χλιαρού προς τό ψυχρόν.

Καλαματιανόν Παράλιον.—Δέν πρέπει, προς τό παρόν, να γνη πραγματική επέμβασις διά την ριζικήν θεραπευτικήν, όότι δυνατόν να δοθή άσπρον παροξυνθή ή πνευμονική σας κατάσταση να επαναληφθή ή αμύκτις μετά τού τού. Να περιορισθήτε εις άπλά πύσεις τού έξωτερικώς και έπίδωμον από την έν είδει Τ. ‘Όσον άφορή την προσοχήν ραπειθεϊσάν, ως γράφωτε, πάθων τών πόνων σας, σας συνιστώ να μη άδύνη και να συμβουλευέσθε συχνά τόν ιατρόν. Να διάγυτε βίον ήσυχον εις είσερα και μέρη, μακράν τού κοινοτόν και τού σμού εις καφερεία. ‘Αποφύγετε την σκήν κόπωσην και τά οίονενηματόδη.

Κ. Η. Δ., Κων/πολιν.—Προς έσας της δζαλής φάελετε να συμβουλευέσθε τόν ριζολόγον διά να εξετίσιν εάν ήν λιδικής ή άλλης φύσεως και αναλύει τήν τέλεση τάς νεωτέρας λίαν αποσταλμας μεθόδους. Διά να ελαττώσθε, προς τόν ρόν, την δύσσομον άπόκνωσαν, μετά την μερινήν θερμήν πλυνν, να έμφοσάτε 2 φορές την ημέραν με ψευκαστία είδοζ Camphre 1,0. Essence de géranium Vaseline liquide 50,0. Χρήσις έξωτερική. λησιμονείτε να βράζετε τά άνάσθημα μετ’ έσας.

Παιδί τού πόνου, 'Ιωάννα.—Σταθήσατε να επβάητε εις τόν έσπρον την άντικατάστασιν φυσολογική. Κατά στην προίαν να κάμνετε ψυχολογικήν αναστατικήν τού δοματίου. Να κοιμώσθε την νύκτα και μίαν όραν πρό της κατακοινώ να παίρνετε έν κοχλιάριον της σούπας: Bromure de potassium 8,0 Eau distillée. Παραπονεμένην Παπαρήν.—Με την άελην και την περιγραφήν πού μάς δίδετε, δέν είνε δυνατόν να άγνόωσμεν την ασθένειαν έκ τού τού. Πολύ πιθανόν να προήλθεν έκ τού τού. Απογοητεύομαι κατά την παιδικήν ήττιαν τήν νόσημά του φαίνεται όα είνε γυναικίς αυτών τών λόγων σάς συνιστώμεν ν' άσθενήτε εις νευρολόγον τού μέρους της διαμνησής διά να μελέτησιν έκ τού πλησίον την ασθένειαν και να σας συστήσιν τά δέοντα.

‘Εναν άναγνώστην.—‘Απαιτείται παρατεταμένη θεραπεία προς περιοδούς μεταλλάγη τών φαριμάτων προς σφαλή βελτίωση της καταστάσεως. Μετά έκστην περιποίησιν τών μυελίων σας τού κορυφός, να πλύνεσθε άμέσως με χλιαρόν και σάκωνα, ίνα αποφεύγετε νέας παθήσεις και μη καταλήξομεν όίτο εις πόνον άσπρον. Τήν προίαν να έπυρίθετε ισχυρώς με τήν κα χρησιμοποιεζον διά λαβίδος: Sulfure de bon soufre 100,0. Χρήσις έξωτερική. Πρώτος μος δότι είνε εύγλυκτον. ‘Η δύσσομος ένίοτε μικρά καύσις τού φαριμάτου πύσινται άσθενεί.

ΕΙΔΙΚΟΝ

ΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΚΟΥΡΓΟΥ 15α

Σταθμού ‘Ομονοίας

ελαστικάι-maillots

απόσδες Claverie

και ιατρικάι διάκυρίας

και κυρίους

Κάτσαι ελαστικάι

Claverie

αποσάδες καλλονής

Κηλεπίδεσμοι

ΠΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ ΜΑΡΤΥΣ

Μή πλέον άμφιβάλλετε.

Μόνη σας έντός 10 ημερών δύνασθε να
δύητε την διαφοράν εις τό δέρμας σαςΟυδέποτε θα επανέλθουν εντίδες με την
τακτικήν χρήςιν της άβλαβούς κρέμας.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(ΕΙΣ ΔΙΣΚΙΑ, ΧΑΠΙΑ)

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Εγκεκριμένον
παρα τού 'Ιατροσυνεδρίου της 'Ελλάδος, και της

Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων.

‘Αντιπρόσωποι ΥΙΟΙ ΦΩΤΙΑΔΗ Σία, Πειραιά.

‘Επιστημονικά οδηγία παρα τού Συφιλοδόλφ κ. Φωτίω Μοσχούλα,
‘Αθήναι, οδός Πειραιώς 8, επίσης και εις τό 'Ιατρείον Χαρ. Τριχούπη 14.

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΙΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ;

Δέν εΐχεται περισσότερο άπ' τό
λεπτά την υγεία;

Μήπως πάντα δέν λέμε:

«Πρώτα-πρώτα Θεέ μου, φύλαξέ
μας γερούς»; Κι' αλήθεια, τί έξοδα,
τί φασαρίες, τί δυσάρεστο είνε να
μπαίνη κανείς στο σπίτιό του και
να βλέπη τόν γέρο πιασμένο, μόλις
να μπορή να σέρνη τά πόδια του
άπ' τούς ρευματισμούς! Τή γρηά
με πόνους στην πλάτη, διπλωμένη
σάν φουσαριόμικρα, ή τόν άλλον να
βήχη ένκνευριστικά, αδιάκοπα, ή κά-
ποιο άπ' τά παιδιά μας μ' άμυγδα-
λίτιδα, ή δεμένο τόν άλλο από νευ-
ραλγία και τά κρινόλεικα χεράκια
της μικρούλας πριμενά από χιονί-
στρες.

‘Όλα μεις τά ζητάμε από τό Θεό
και λέμε: «Θεέ μου, κάνε μας καλά».
Ξεχνούμε, αν και εΐμαστε άπόγονοι
τών αρχαίων, τό «Σύν 'Αθηνά και
χείρα κίνει». Ένας σοφός ιατρός,
ευεργέτης της ανθρωπότητος, χάρι-
σε στόν κόσμο ένα φάρμακο, πού
δλα αυτά, γρήγορα και χωρίς φα-
σαρίες, τά γιατρεύει. ‘Ο μόνος του
εγωϊσμός ήτο πού έβαλε τό όνομά
του. ‘Ας είναι αιώνια ή μνήμη
τού μακαρίτου ‘Αμερικανού ιατρού
ΣΑΟΑΝΣ, πού άρθε ένα τόσο
καλό και άπαραίτητος χρήσιμο γιά
κάθε οικογένεια φάρμακο.

Θέλετε να κάμετε οικονομίαν;
Να βάψετε μόνη σας τά περυσινά
νά σας φερέματα με γερμανικάς
βαφάς μάρκας

Anti

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.
Αί βαφαί ΑΝΤΙ πωλούνται εις τά
‘Εμπορικά και φαρμακεία της συ-
νοικίας σας εις 60 μωδέρνους
χρωματισμούς.

Γεν. ‘Αντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
‘Αθήναι Λέκκα 21α

ΘΕΛΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΣΑΣ;

ΠΙΝΕΤΕ
ΤΗΝ

MILANO
Πωλείται στα Φαρμακεία

ΦΕΡΡΟ - ΚΙΝΑ - ΜΠΙΣΛΕΡΙ

ΠΟΤΟΝ ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ 50ΕΤΟΥΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ

Με βάσιν τὸν Σίδηρον καὶ τὴν Κίναν
συνιστᾶται ἀπὸ τοὺς διασημοτέρους ἰατροὺς
ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τὸ ἐξοχώτερον ἀνανεω-
τικὸν τοῦ αἵματος δι' ἀναρρωνύοντις ἐξ
ἐλονοσίας ἢ ὁποιασδήποτε ἄλλης ἀσθενείας.

Ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν καὶ δίδει Δύναμιν,
Ζωὴν καὶ Ὑγείαν.

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

- ΟΜΟΝΟΙΑ -

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ - ΠΟΥΔΡΑ EDELWEISS (ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ)

Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον Τρίο
διὰ τὴν τουαλέττα τῶν Κυριῶν.
Δίδουν ὠραιότητα, δροσερό-
τητα καὶ ἀπαλότητα εἰς τὸ
δέρμα καὶ ἀφίνουν ἓνα γλυκύ-
τατο ἄρωμα.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΔΑΡΜΟΛ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ

τὸ δραστηριώτερον,
τὸ εὐληπτότερον,
καὶ τὸ εὐθηνότερον
:: Καθαρτικὸν ::

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ καλά ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΖΩΝΕΣ ΚΟΡΣΕΔΕΣ

Με ἐκλεκτὰ ὑλικά, τελείαν ἐφαρμογήν
καὶ λογικὰς τιμὰς εἰς τὸ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

